

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΓ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 156

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ — Κ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917

ΞΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΚΑΛΛΟΝΗ

ΠΙΝΑΚΟΣ. ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

ΠΟ συγκινήσεις γεμάτος ο Οκτώβριος. Ένας τορπιλισμός Ιταλικού ατμοπλοίου, του «Cita di Bari», προσηχόμενος εξ Ιταλίας με υπερδιακοσίους επιβάτας, ως επί το πολύ Έλληνας, προσεβλήθη υπό Αυστριακού υποβρυχίου εις απόστασιν τινά από της Κερκύρας. Και ως να μη ήρξεσε ή καταστροφή του πλοίου επί τέλους, το αίμοδιφές σκάφος ηθέλησε να κορήσθ ην άπληστίαν του και με τους άτιμους και άμαζους, έντελως άόπλους, επιβάτας του, βάλλον κατά των εις τας λέμβους του πλοίου προσφργόντων και την σωτηρίαν ζητούντων. Πεντήκοντα περίπου Έλληνες πρόσενικοί, φεύγοντες εκ Τουρκίας διά να επανέλθουν εις τας έστίαις των, επήγγησαν άπό τας βυθιζόμενας λέμβους και έφρονεθησαν άπό τας μαιφόμενους βολίδας των θηριανθρώπων αυτών, οι όποιοι δέν ζεύουσι πού να ξεσάσουν την εκ των άλλων άποτυχιών των λίσσαν τον.

Τί νομίζουν πως κάνουν; Μπαρβούρες; Μίση μόνον και έχθρότητα σπείρουν, την όποιαν θα θερίσουν και θα συγκομίσουν έν ευθέτω στιγμή.

«Άλλη συγκίνηση: Ένα μέτρον εκ σοφής προνοίας ύπαγορευθέν, άφοϋ μιά φορά ως εμπόλεμοι ύποκειμεθα εις πάσαν πολεμικήν περιπέτειαν, μιά προκήρυξις του Α' Σώματος Στρατού, καθοδηγούσα διά των έφημερίδων τους Αθηναίους τι πρέπει να κάμουν εν η περιπτώσει έχθρικά άεροπλάνα έπεχειρούν έπιδρομήν κατά της πρωτεύουσής, παρεξηγήθη και οι άφελεις, των όποιων οι καθοδηγηταί ύπεδαύλιζον τον πανικόν, έτρομοκρατήθησαν.

Τι έγινε, δέν περιγράφεται. Η διάδοσις οργιάζουσα ώριζε και την ώραν με τα λεπτά, καθ' ην το έχθρικόν άεροσμήνος θα ήτο έν «ώφει Αθήνων». Και έσπευδαν οι πανικόβλητοι να έτοιμάσουν ύπόγεια και να έξέρουν καταφύγια. Ένας συμπολίτης κατοικών εις κάποιο πρόσδειον εκάλεσε βρυτία και άντλιας και έξεκένωσε τον βόθρον της οικίας του, διά να κρυβή μετά της οικογενείας του κατά την μοιραίαν στιγμήν, ένψ άλλοι έξενικτήσαν, φοβούμενοι ότι ή έπιδρομή θα γίνη νύκτα.

Και πολιτικά συγκινήσεις: Ο περίφημος περι εϋθύνης ύπουργών νόμος, ο όποιος ειχε καταντήσει αναχτόν αληθινό, σωστός μπαμπούλας, διά να φοβερίζουν, άφ' ης όστος έθεοπισθη, οι άντιπολιτευσεις τους κατά καιρούς οργιάζοντας ύπουργούς, ετέθη ακόμη μιά φορά εις έφαρμογήν. Η Βουλή, μετά μακράν συζήτησιν, θεωρούσα ότι ή πολιτεία τον ύπό τους κ. κ. Σκουλούδη, Γούναρη και Σπ. Δάμπτρον κυβερνήσεων ήτο άντελική, παρέπεμψε εις Ειδικόν Δικαστήριον τους μετασχόντας αυτών, τον όποιον συνεκροτήθη ως όρξες ο νόμος. Εις άλλην έποχην και μόνη άπειλή περι Ειδικού Δικαστηρίου ή «σκαμνίου» όπως έλεγον, άκουσμένη εις την Βουλήν συνετάρασε και πολιτικούς κύκλους και Τύπον και Κοινωνίαν. Τώρα το πράγμα έπέρασε σάν μιά φυσική συνέπεια.

Φωμί! Φωμί! Φωμί! Αφθονον φωμί. Οι Αθηναίοι δέν θα έχουν παράπονον άπό τον Οκτώβριον. Έχόρτασαν φωμί. Έκατόν δράμια ή μερίς, σου λέει ο άλλος. Μόνον όλίγας ήμέρας παρετηρήθη κάποια άνομαλία, όφειλομένη εις την άπληστίαν μερικών άρτοποιών, οι όποιοι δέν άρκούνται ίσως εις το ένα σπήτι πού έκαμαν άπό την ήμέραν του άποκλεισμού και ένουσαν 100% κέρδος. Αλλά το Κράτος άλλην μίαν φοράν ηθέλησε. Συνεβλήθη με ομάδα άρτοποιών εδουινειδήτων και απέκλεισε τους άισχροκερδεις. Και τώρα οι τελευταίοι τραβούν τα μάλλια τους.

Αν δε τα έχει όλος ο κόσμος με την άισχροκερδειαν, τι πρέπει να ειπή κανείς και διά την λωποδυσίαν; Χίλιους δυο τρόπους έσκαρφήσθησαν, διά να συγκεντρώσουν όσον το δυνατόν περισσότερα δελτία, άφοϋ δέν ήμπούσαν μετά τα άσχημά μέτρα των Άρχών να οικονομίσουν υπερέρφηντα. Έπιγγαίετε εις το άρτοποιείον να πάρετε την μεριά σας και έχανате τα δελτία σας μέσα άπό τα μάτια σας. Άλλοι πάλιν με τυπογραφικούς άριθμούς δειρώσαν τα δελτία του πρώτου δεκαμηρίου του Οκτωβρίου εις δελτία του δεύτερου. Φαντασθήτε ότι ένας εις τα Πετράλωνα, φέρων στολήν άξιωματικού και επιβαίνων αυτοκινήτου με δυο ψευδοστρατιώτας, άπεγύμνωσε όλην την συνοικίαν των δελτίων της, διαβερβαίνων τους κατοίκους ότι ή «ύπηρεσία, επειδή ανέκαλυνε καταρχήσεις, θα άντικαταστήσθ τα δελτία ένα νέων». Και κλαίνε μανάδες, οϋ μόν ήλλά και γέροι και νέοι και παιδιά.

Έξακολουθεί ή παροχή του ύδατος, παρ' όλας τας έπαγγελίας του κ. Σπ. Πάτση, εις την πόλιν με το σταγονόμετρον. Ο καλός μας φίλος ίσως επικαλεσθή πρός δικαιολογίαν του το ότι όταν άνέλθε το Δημαρχικόν άξιωμα ήτον πολύ άργά πλέον. Διότι διά το καλοκαίρι έπρεπε να φροντίσθ άπο την άνοιξιν και διά την λειψυδρίαν πού μας έτίτλιζασε το καλοκαίρι εϋθύνεται βέβαια ο κ. Γ. Τσόχας, ο όποιος ευχαριστός άπεχώρησε, όταν έπρεπε, της Δημαρχίας, διά να μόν επιστήσθ την γενικήν κατακραυγήν. Αλλά να τώρα πού είναι χειμώνας και ο κ. Πάτσης, αναλαβόν τον Ίούνιον, ήμπορούσε να ειχε φροντίσει. Διότι επί τέλους δέν ειχε και συμβόλαιον με τον ούρανόν να άρχισθ άπο τον Σεπτέμβριον κρουνήδόν να βρέξθ. Και έγινε μόν ότι έγινε γιά τον χειμώνα. Τουλάχιστον όμως φροντίζει άπό τώρα διά την άνοιξιν και το καλοκαίρι; Αν έννοη ή μιάς χρονιά πάλιν με έπαγγελίας, τότε πρέπει να μάθθ και τον μύθον του Άντρεϊμένον.

Ούτε λάδι, ούτε ζάχαρη, ούτε κρομμύδια, ούτε, ούτε, ούτε. Γιατί; Εις το έρωτηματικόν οι άρμόδιοι άπαντούν με άπειρες κουκίδες, αιτινες εις την τυπογραφικήν λέγονται άποσιωπητικά ή με βήχα, ή όποια, όπως έδιδάχθημεν, είναι ή άπορία του ψάλτου. Και όμως και άφθονον λάδι έγινε και ύπαρχει, και κρομμύδια και ζάχαρης ύπαρχει, άφοϋ όταν την πληρώνη κανείς προς 8 και 10 δρ. εύρίσκει όσην θέλει. Τουλάχιστον οι ειδικαί ύπηρεσίαι των άρμοδίων Ύπουργείων μιάς έκοπάνιζαν μίνες τώρα την άφθονίαν και ύπερπαγωγίην και ύπεραπόφθιν. Τι συμβαίνει λοιπόν; Οι έμποροι άποδίδουν την ύπερημίαν αυτήν εις τας διατηρήσεις άφ' ενός και τον διά των δελτίων περιορισμόν των μεριδίων, ίσχυρίζόμενοι ότι αν, χάριν παραδείγματος, δέν ώρίζετο εις 30 δράμια κατά 15ήμερον ή μερίς της ζαχαράφους, δέν θα έφθαναν ή τιμή της εις τας 10 και 12 δρ. κατ' όκάν, όσον την έφθαναν οι λαθρέμποροι, προβλέποντες ότι το άτομον μιά άρκούμενον εις τα 30 δράμια θα έζητούσε ζάχαρη και λαθραίως.

Ας ελιπίσωμεν τέλος πάντων ότι ή εξαγγελιομένη άπόφασις περι μονοπωλήσεως των πρώτης ανάγκης τροφίμων, έν συνδυασμώ πρός άλλα ύπό σκέψιν μέτρα, θα μιάς επιτρέψθ να ζήσωμεν. Άρκεί το Κράτος να... θέλησθ.

Επάνω εκεί εις το Ιταλικόν μέτωπον τα σύμμαγά μας και άδελφά στρατεύματα ήτήχησαν. Ποία είναι ή έκτασις της άτυχίας των, δέν έννοσθη. Οι ειδημονες όμως πιστεύουν ότι πρόκειται περι άπλης φάσεως του πολέμου, την όποιαν θα έπανορθώσουν οι εκ του Δυτικού μέτωπου συντόνος σταλείσαι συμμαχική έπικουρία. Ο Έλληνικός Λαός με άγωνίαν και βαθύτατην συγκίνησιν παρακολουθεί το εις τον Έρπον αυτόν Άγώνα άποδυθέν άδελφών έθνος.

ΙΔΙΩΜΑΤΑ ΖΩΩΝ.—Αίξει τον κόπον να παρακολουθή κανείς τα ιδιώματα διαφόρων ζώων. Μεγάλοι συγγραφεύς, δραματούργοι, σοφοί, τα παρακολούθησαν και εθρικον όμοιώματα εις πολλά με τον χαρακτήρα διαφόρων άνθρώπων. Ο Ίγεν, ο μεγάλος Σκανδιναυός δραματικός συγγραφεύς εις την «Αργολοκαϊάν» του, ένα άπό τα δυνατώτερα έργα του, έχει ως βίαιον την ώριάν λεζάνη της άργολοκαϊας, ή όποια, πονιλί του νερού, όταν τραυματισθή, πειραμάει και διά να μόν πού ζωντανή εις τα χέρια του κνηρού, βουτή εις το νερό όως τον βυθόν της λίμνης ή του ποταμού και πίνεται με το ράμφος της άπό τα ύδρόβια χόρτα και μένει εκεί ως πού να ψηφισθ.

ΤΗΝ 21 Οκτωβρίου 1912 ένα ιστορικόν καμήλιον περιήχετο εις τους κόλπους της Μεγάλης Μητρος Ελλάδος. Κύριος άνά τα έχθρικά ύδατα ο Έλληνικός στόλος διετάσσεται διά του άσφράματου ύπό του Ύπουργείου των Ναυτικών να σπεύσθ εις την έν όνόματι του Βασιλέως κατάληψιν και άπελευθέρωσιν της μικράς, αλλά δοξασιμένης, νήσου Φωρά.

Αφ' εσπέρας ο άσφράματος του Άστροσκοπείου έπ' άρκετην ώραν έζητούσεν ένα έλαφρόν σκάφος διά να εκτελέσθ την διαταγήν της Κυβερνήσεως. Αίτην ο δέκτης του σταθμού άρχίζει να κτυπά: —Έδώ «Έραξ». Διατάξτε. Η διαταγή έδόθη και την επομένην το πρωί το άντιτορπιλικόν ήτο «έν ώψει Ψαρών». Οι άφελεις νησιώται, πού μόλις πού όλίγων ήμερών ειχον πάθει την κήρυξιν του πολέμου και άνησυχούσαν περι της τύχης των, άμα ειδον την γαλανόλευκον έπημέρην εις το σκάφος άνατρίχισαν. Αλλά και έφοβήθησαν. Οι άλλοτε όλίγοι στρατιώται, πού άπετεύλη την φρουράν της νήσου, ειχαν ένισχυθή. Συνεσπειρώθησαν λοιπόν εις ένα βράχον, μακράν του διοικητηρίου, έν άγωνιώδει άναμονή. Φαντάζεται καθένας τι τάραχον ειχαν εις την ψυχήν. Τα σχόλια έν τψ μεταξϋ έδιναν και έπαιναν. —Τροπήλα είναι. —Θωρακιστό είναι. —Ο καπταν Γιάννης θάνα μέσα. Ο κυβερνήτης έλαφρά ή βαρέα σκάφη, ή διοικούν μοίρας άντιτορπιλικών, έννοήθη εις να περνά από την πατρίδα του δι' εύλαβεις προσοκίνημα. —Και τ' ήρε να κινή, διάδοσκα! Αλήθεια. Τι ήθελε; Το μεγάλο έρωτηματικόν ώρθώθη μέσα εις την σκέψιν των και μιά κρυφή έλιπίδα, πού κανείς δέν έτολμούσε να την έξωτερικεύσθ, τους έκαμε να ριγίσουν.

Αλλά το σκάφος τώρα, άναπλωρισμένο, έδιπλώσεν και κάποια κίνησις των ταχυβόλων του παρετηρείτο. Ο διοικητής της νήσου, ένας καλός σκοτάκιας. Επί τη θέε του καταλαμβάνεται άπό πατριωτικόν μένος, άρίνει το ηγνάν και άρπάξον το μούσφι του διατάσει τους στρατιώτας να δράξουν τα όπλα και να παραταχθούν προς μάχην και άρχίζει να πυροβολή.

Ο κυβερνήτης δέν έφραντάζετο έπιθεσιν. Ειχε διευθετήσθ το πλήρωμά του «εις τάξιν μάχη» διά να πτόση μάλλον, έκόπτεσε δέ να κινή άπόδασιν και να καταλάβθ άναμιατος το νησί, προσφιλές σντω και τους κατοίκους άπό άντεκδικήσεις εκ μερους των στρατιωτών. Αλλά όταν ήκουσαν τον πυροβολισμόν του διοικητού οι άξιωματικοί και το πλήρωμα, δέν έκρατήθησαν. —Θά τους την δώσω, κιάμε κυβερνήτη» φωνάζει ο άρχηγός του πυροβολικού κ. Μπότσας, διάτασσει όκοπευσιν. Ο κυβερνήτης συγκάτευσε και διετάχθ ή έναρξεις του πυρός. Αλλά ή σάλος του νερού έκαμε το σκάφος να παρακλίθ. Το ταχυβόλον έξεπυροσκόρησε, καθ' ην στιγμήν το στόμιόν του άνέβαινε και ή όδρις, άστοχόσασα, έπέρασε επάνω άπό το διοικητήριον και έσφηνώθη εις τους όπισθεν του βράχους, όπου και έξεροράγη.

Οι Τούρκοι στρατιώται με την έκπυροσκόρησιν πετούν τα όπλα και τρέπονται προς τα ένδότερα της νήσου. Αλλά και δευτέρα βολήν ξεροψά το σκάφος. Η όδρις τρυπά τον τοίχον της αλλής, περνά άπό τα μαρμαρίνα σκαλακια, εισδιει μέσα εις το ύπο-ύσθγιον και εκφρήγγονται. Το πάτωμα του άνω όρόφου θρυμματίζεται, ένα χρηματοκιβώτιον κυορελιάεται κυριολεκτικώς και... ο διοικητής; Το ένα του χέρι σφηνώνεται εις το ταβάνι του δωματίου, ένα πόδι του με την μπόττα σφενδονίζεται έξω, και το κορμί του, κρουσηγμένο εύρίσκειται και αυτό έξω άπό το διαμέριμα.

Οι κάτοικοι, εις το σόρωμα έκείνου της Σκλαβιάς, τρέχουν άλλάλαζόντες. Λέμβος του άντιτορπιλικού άποθιβάει άγνημα ένσπολον, το όποιον σπεύδει με όδηγους εις σύλληψιν της φρουράς. Ένας πελόριος άράτης, φάθος και τρώμος έν θείαν, εύρίσκειται κάτω άπό σινιές. Τον όδηγούν έννοιπον του κηδεβητήριου και τα σαγόνια του κτυπούν σάν κρόταλα άπο την τρομάρα, ένψ γονατίζει και με τα χέρια ύψηλά φωνάζει «Αμάν!» ζητών έλεος.

Το νησί τώρα, έπειτα άπό όδοντακτώ έτών σκλαβιά, είναι έλευθερον. Οι κάτοικοι με τον Άρχιερατικόν Έπί-

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΤΕΙΟΝ

Και όμιλεί ή Ιστορία εδώ: Όταν κατά την 21 Ιουνίου του 1824 το ήρωικό νησί, άπεκλεισμένο στενόσ άπό την περιήμιον άριόδιαν του Καπετάν Πασσά, του γνωστού Χοσρέφ, ή όποια συνίστατο άπό όδόντα σκάφη της γραμμής, δίχροτα και τρίχροτα, προσβαλλόμενον πανταχόθεν και μη δυνάμενον να σκορπίσθ τον έχθρικον στόλον λόγω της πλήρους άπνοίας, ή όποια εκράτει ακίνητα τα πυροβόλα των, έλασε κάθε κάθε έλιπίδα πλέον, έλαβε την μεγάλην άπόφαση να πέσθ έμπρός εις τον Ύπερτατον Βωμόν της Μεγάλης Πατρίδος, αλλά να μη παραδοθ. Δι' άποφάσεως λοιπόν της Δημογεροντίας, ή όποια συνεδρίασε μέσα εις τον Άγιον Νικόλαον, διετάχθ ή άφαιρέσις των πηδαλιών όλων των έν τψ νήσφ ίστιοφόρων των, διά να μη φύγη κανείς, ή μάχης έγάτων άμυνα και ή ανατίναξις των πυριταποθηκών έν ευθέτω στιγμή. Η άπόφασις αυτή άνετέθη εις την Έκτελεστικήν Έξουσίαν της αυτονομίας αυτής τότε Δημοκρατίας, ή όποια διά την έποχην έκείνην ειχε κατακτήσει ή Ένετία του Αρχιεπελάγου με την θαλασοκρατία της, εις την Βουλήν των Ψαρών, συνισταμένην τότε άπό τους Δημήτριον Μπαρτσάνον, τον και πρόεδρόν της, βαθύηρον προσβύτην, τωρλόν πλέον, Ν. Καρακωνσταντήν, Ανδριαν Γιαννίτην και Άνδρο Μαρουγιάννην. Η Τριανδρία με 85 Ψαριανούς προμάχους, 45 όπλίτας ύπό τους Ράδον και Άγγελον και τους εις την νήσον προσφργόντας Χίους και άλλους ειχε έγκλεισθή εις το φρούριον, το Παλιόκαστρο, ένψ εις άλλα έπικαιρα σημεία άπό ήμερών ήμύνοντο κρατερός άλλοι γενναίοι, ως ο Καλημέρης, ο Βελισσαρίος, ο Μαυρογιάννης, ο Σαρηός, ο Τζώτζης, ο Κατσουλέρης, ο Αποστόλης, ο Ν. Κοτζιάς, ο Μαμουνης, ο Καλάρης, ο Δεμεστινης.

Το ένα μετά το άλλο τα προπύργια πίπτουν. Το Φτελιό πρώτον δι' ανατίναξος. Ο έχθρος άποαθάβεται χειμαρροδώς κατακλιζόν τον συνοικισμόν, πυροβόλων και παραδίδον εις πυρ και σιδήρον το νησί. Εικοσι όκτώ χιλιάδες άνδρών άπέθσαν. Γυναίκες με τα παιδιά των πέφτουν εις την θάλασαν και πνίγονται. Μόνον το Παλιόκαστρο άνθίσταται σθεναρώς ακόμη ύπό τας διαταγάς του Άντωνίου Μπαρτσάνου, υψού του Δημήτρη, εικοσαετούς μόλις, όστις ειχε διορισθ προαρχαρος, άποκρούων με ύπερηφάνειαν και περιφροσύνην προτάσεις παραδόσεως.

Αλλά ή μεγάλη στιγμή της αΐθουσίας έφθασε. Σημερώνει ή 22 Ιουνίου. Τα άλλοτε φοβερά πυροβόλα του Νικολή Μπαρτσάνου, Νικολήμου, Παπανικολή άκνητούν. Η αυτή γαλήνη.

Μιά έλαφρά πνοή, ένα κόλωμα των πανιών των και ή τρομερά άρμάδα θα έτρέπετο εις φυγήν.

Αλλά αντί της πνοής αυτής ήλθε ή προδοσία. Ένας άτιμος Κόττας, έξενος, όχι Ψαριανός, αΐτομολήσας προς τον έχθρόν, τον όδηγει προς το Παλιόκαστρον. Συναπτάται κρατερά μάχη, στήθος προς στήθος.

Τότε ο Άντωνής Μπαρτσάνος τρέχει κοντά εις τον πατέρα του, γονατίζει, του φιλεί το χέρι, τρέχει εις τον πυριταποθηκήν και με την πιστόλα του πυροβολεί μέσα εις ένα γεμάτο βαρέλι.

Ο βράχος όλος τινάζεται, κροδαίνεται ή γη, σύννεφο καπνού και σκόνης άνεβαίνει με σάρκας και μέλι άκροτηρασμένα, ο καπνός της Υατίτης Θυσίας.

Και μετά 85 έτη Άντωνίος Βρατσάνος πάλιν άπηλευθέρωσε την νήσον.

Αλλά και κάτι άλλο έκαμε τους Ψαριανούς να ριγίσουν επάνω εις το κατάστρομα του Έλέρακος. Ίδτε την σημαίαν των Ψαρών κατά τον άγώνα. Ένα περιβόιον κόκκινο. Επί λευκού φόντου μία ήμισέλιος και έπ' αυτής ο Σταυρός. Άριστέρα μία άγκυρα, σύμβολον ναυτικόν, αλλά και της έλιπίδος. Γύρω της έλλισσεται και την σφίγγει ένα φίδι. Είναι ο Κατακτατής ή Σκλαβιά. Μά την γλώσσάν του την δαγκώνει ένα πουλί το πουλί της Έλευθερίας. Και το πουλί είναι γεράκι. Και «Έραξ» έλέγετο το σκάφος πού απέδωκε εις το δοξασιμένο νησι την έλευθερίαν του.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η γνωστή εις τους φιλόλογους και καλλιτεχνικούς κύκλους, τόσο τους ιδίους μας, όσο και τους ξένους, κόμησα Ουρανία Σδρίν Ν. Ζαβιτσιάνο ανέγνωσεν έχοντας ένδοξον κύκλον λογίων μεταφρασίν της τής τραγωδίας του Γερμανού δραματικού συγγραφέως Kdmpfer, επιγραφομένης «Jriny», επί τη ευκαιρία της μελλούσης παραστάσεως αυτής, αναβλήθεισης λόγω των έκτακτων περιστάσεων.

Η κόμησα Ουρανία Σδρίν Ν. Ζαβιτσιάνο άνηκει εις μίαν των άρχαιότερων και άριστοκρατικότερων οικογενειών της Εύρώπης, με την ιστορίαν της δε έχουν ασχοληθή μέχρι σήμερα πολλοί διαπρεπείς ιστορικοί, καθως ο Becattini «Storia Ragionosa», Pellegrini «Cenni storici delle famiglie dei Conti Sdrin o Sren», ο Lucio «Storia Dalmazza», ο Conte Nani Mocenigo «Notizie Storiche», ο Conte «Pietro e Nicolo fratelli Sdrin», ο Carducci Teiessez i Conti Sdrin «Registri Andigaven», «Consigli di Ceffalonia», Cecelli, Χιώτην και άλλοι πολλοί.

Η οικογένεια των κομητών Σδρίν έλαβε διαδοχικώς πολλά όνόματα κατά την μακράν αυτήν ιστορίαν. Έφερον κατά περιόδους τά όνόματα Serin, Sdrin, Siderivo, Srevski, Sdrigne, και τέλος Sdrin, Sdrinski, όπερ και έπεκράτησε των άλλων, έπειθε δε σπουδαίον ρόλον εις την καθ' όλον Ευρωπαϊκήν ιστορίαν.

Η γενεαλογία της άρχίζει από τον έκτον αιώνα μ. Χ. από την έποχην του Αυτοκράτορος Ήρακλείου (610-640). Κατ' έκείνην την έποχην οι Σλάβοι και οι Κροάται κατετρόπωσαν τους Δαλματούς και κατέλαβον την χώρα των. Οι λαοί ούτοι δημηθύνοντο από 12 άρχηγούς, εκ των οποίων, όπως λέγει ο ιστορικός Lucio, έξελέγοντο αποκλειστικώς οι βασιλείς, οίτινες αποτελούν τους πρώτους θεμελιωτάς του Έθνους. Μία των κυριωτέρων αυτών οικογενειών ητο η των Sabich και εξ αυτής κατάγονται αι πλέον ένδοξοι και ένγενεις οικογένεια της Κροατίας και Δαλματίας, όπως άλλως τε και η κόμησα Ουρανία Σδρίν Ζαβιτσιάνο ύπεστηρίχθη πάντοτε, ότι δηλαδή η οικογένεια Σδρίν δεν είναι Ένετική, αλλά Κροατική, εκ του Agram.

Διά την καταγωγήν της οικογενείας αυτής, η οποία έδωσε γερουστάς, βασιλείς, αντιβασιλείς, στρατηγούς, ποιητάς, ο κόμης Nicolo B. έγραψε την «Zriniada» κατ' άπομνησιν της «Πλάδος» του Όμηρου και της «Αινιάδος» του Βυργιλίου.

Οι περισσότεροι ιστορικοί παραδέχονται ότι κατάγεται από των βασιλέων της Κροατίας. Τούτο βεβαιούται και εκ του οικοσμήμου το οποίον πρώτον φαίνεται εις τήν οικογενειακόν δένδρον, διότι και τά πολλά όνόματα που έδομεν άνωτέρω τά έλαβεν από τά πολλά φρούρια και τιμάρια, τά οποία ερχεν εις την Κροατίαν. Τό δε όνομα Brehiz τό έλαβεν εκ του όμωνύμου φρουρίου της Κροατίας, τό οποίον έδωρήθη εις αυτήν από τον βασιλέα της Ούγγαρίας Βετα ΙΙΙ ένεκα των ευεργεσιών ως έλαβεν εκ του Sterco-Stefalo Marwogn, τό οποίον διετέλεσεν υπό την κυριότητά του μέχρις ότου αντίλλαξαν κατ' επιθυμίαν του βασιλέως με έκείνα του Jrin, πολλές γαίας και φρούρια της Κροατίας. Έκτοτε ήρχισεν επικρατούν πλέον τό νέον όνομα, τό οποίον έμεινε πάντοτε εις την οικογένειαν μέχρι σήμερα. Τό οικογενειακόν δένδρον του κόμητος Σδρίν κοσμεείται με 15 οικοσμήμα.

Σκοπός του ιστορικού σημειώματος δεν είναι ν' άπαριθμήσωμεν τους ήρωισμούς της ιστορικής αυτής οικογενείας και νά καταδείξωμεν ποίαν θέσιν κατέχει εν τή παγκοσμίω ιστορίω, αλλά νά καταδείξωμεν πως η οικογένεια αυτή ευρέθη εις την Κεφαλληνίαν και τότε έγινε Έλληνική και ορθόδοξος.

Λόγω των μεγάλων πολέμων και έσωτερικών διαμαχών εις εκ του κλάδου της οικογενείας ήναγκάσθη ν' αλλάξη εθνικότητα και νά μεταβή φρυαδευθεί εις Βενετίαν. Η Κεφαλληνία εύρισκετο, κατά την έποχην εκείνην, υπό την Τουρκικήν δεσποτείαν μέχρι του Βογιαζίτ ΙΙ και του τής Ένετίας πολέμου, όστις κατέληξε τή 1500, τή βοήθεια του Ισπανικού Ναυτικού, εις την εκδίωξιν των Τούρκων εκειθεν υπό των Ένετών και την κατάληψιν της νήσου ύπ' αυτών. Άρχηγός των Ένετικών δυνάμεων που ύπέταξαν την νήσον, καίτοι καλώς φρουρουμένην και ισχυρώς άμυραμένην, ήτο ο Conte Martino Sdrigna, όστις διά την επιδειχθείσαν εν γενέει ανδρεία τον κατά την άλωσιν της νήσου και την στρατηγικότητα, μεθ' ης ενήργησε, διαώρισθη διοικητής αυτής.

Ο κόμης Martino απέκτησε πολλά τέκνα, μετά τον θάνατόν του με η Γερουσία, ένεκα των πολλών ύπηρεσιών του προς τό Κράτος εγκατεστώς εις την θέσιν του διοικητού της νήσου τον υιόν αυτου Άλέξανδρον, μολονότι ήτο 25 ετών, και έκτοτε αλληλοδιαδόχως οι απόγονοι αυτού έλάμβανον τάς πρώτας θέσεις και την άρχηγίαν των νήσων Κεφαλληνίας, Ήθάκης, Ληξουρίου. Άλλ' ως συμβαίνει πάντοτε εις τωαύτας περιστάσεις, αι μεγάλοι θέσεις, τό μεγαλειον της οικογενείας αυτής, τά πλούτη και η εύγένεια εξήγειραν την ζηλοτυπίαν των

έντοπιών, και ως εκ τούτου εύρίσκοντο εις διαρκείς έριδας και προστριβάς με τάς πρώτας οικογενείας της Κεφαλληνίας, ως της των Τυπαλδων, του στρατηγού Μεταξά, Άννινων, Άντύπα. Τόν Οκτώβριον του 1771 ο Μεταξάς ήνώθη μετά πολλών χωρικών κατά της οικογενείας των Σδρίν και έπιτεθείς εις Κατολέκ έπυρπόλησε τάς οικίας, ήρπασε πολλά πολύτιμα σκεύη, κατέστρεψε οικογενειακά έγγραφα και πολυτίμητα ηθασρούς και τά πάντα μετέβαλεν εις τέφραν. Μετά τά γεγονότα ταυτά ο κόμης Ελία κατόρθωσε μετά του υιού του Σπυριδώνος νά διαφύγωσι και επανέλθωσιν εις Βενετίαν. Έκει κατήγγειλαν τους δράστας και αυτοουργούς, οίτινες και κατεδικάσθησαν εις θάνατον.

Μεθ' όλας όμως ταύτας τάς καταστροφάς η οικογένεια των κομητών Σδρίν έθεωρείτο ως η πλουσιωτέρα οικογένεια όλων των Veneto Levanto. Τό 1777 ο Conte Spiridon Sdrin ένυμφεθή την ευγενή κόρην του ιατρού Lorenzo Giozza di Murano, Elisabetta. Έκ του γάμου τούτου απέκτησε τρεις υιούς, τους Guerrino, Pietro, Ελία και Bernardo Luca, οίτινες όταν επανήλθον εις Κεφαλληνίαν κατά τό 1810 ένυμφεθήσαν και οι τρεις εις την νήσον ταύτην με Έλληνίδας ορθόδοξους. Έκ μεν του κόμητος Ελία έγεννήθη ο κόμης Νικόλαος, όστις έδιατίσθη εν τή Όρθοδόξω Έκκλησίω και νυμφευθείς μετέβη κατόπιν εις Βενετίαν, όπου απέκτησε τέσσαρα τέκνα, τους κόμητας Pericle, Ελία, Dorigina και Aspasia.

Ο κόμης Ελία μετά των δύο αδελφών Aspasia και Ντορινής επανήλθον εις Κεφαλληνίαν και κατόκησαν εν τή οικία των θεϊων αυτών κομητών Gerassimo και Spiridion Sdrin, είντα δε αποκαταστάθησαν εν Κερκίρα όπου ο Ελία ένυμφεθή την Δαμ Μαρίαν Κονεμένο Μπέη εις Πρεβεζαν, εν τή Όρθοδόξω Έκκλησίω. Ο κόμης Ηλίας Σδρίν εχημάτισεν ύποπρόξενος της Ιταλίας εν Κερκίρα και πρόξενος εν Πρεβεζή. Ως υπήκοος Ιταλός άφηκε τέσσαρα τέκνα τον κόμητα Γεώργιον, όστις έπασε μαχημένος γενναίως εν τή Ιταλική στραφύ κατά τον τελευταίον πόλεμον πρό δύο έτων, και τάς Άλή, Άδαν, Μαργαρίταν.

Έκ του κόμητος Πέτρου έγεννήθη ο κόμης Ιωάννης, όστις, νυμφευθείς, απέκτησε πολλά τέκνα, εκ των οποίων ύπάρχουσι εν τή ζωή: οι κόμητες Ηλίας, Νικόλαος και η Σοφία.

Ο κόμης Νικόλαος, νυμφευθείς, απέκτησε τρεις υιούς, τους κόμητας Άλέξανδρον, Ιωάννην, Άνδρέαν και τρεις θυγατέρας, τάς Έδύχαν, Έλένην και Λίαν. Ο Conte Bernardo Luca ένυμφεθή την εκ της οικογενείας των κομητών Κλαδά Ευαγγελινήν, εκ του γάμου δε τούτου απέκτησε τέσσαρα τέκνα, τους κόμητας Γεράσιμον και Σπυριδώνα και τάς Άνναν και Κορηλίαν, εξ όν ουδεείς ζή.

Έκ του κόμητος Γερασίμου ύπάρχουν μόνον τέσσαρα τέκνα: ο κόμης Ιωάννης και Σπυριδών ιατρός, αι Ευφροσύνη και Ευαγγελινή. Έκ του αποθανόντος υιού κόμητος Νικόλαου ύπάρχουν τρία τέκνα εν τή ζωή, οι κόμητες Γεράσιμος, Λιονόσιος και η Άλκυα.

Ο κόμης Σπυριδών Σδρίν διετέλεσεν επανειλημμένως βουλευτής εν τή Έλληνική Βουλή και δήμαρχος εν Κεφαλληνίω, απέβιασε δε εν Βιέννη εις ηλικίαν 45 ετών. Νυμφευθείς την ευγενή Καλλιόπην Βυθραντο, άληθές ύπόδειγμα μητρος εις στοργήν και άφοσίωσιν, άφηκε πολλά τέκνα μικρά, τους κόμητας Δημοσθένην, Παναγήν, Άλέξανδρον, Σπυριδώνα, την κόμησαν Ουρανίαν και Ριγγίαν και Όλγαν.

Η δει Ριγγίνα ένυμφεθή τον Άγ. Άννινον, εκ των ίπποτών Καβαλιεράτου. Ο κόμης Σπυριδών, ο και μόνος εν τή ζωή, διαμένει εγκατεστημένος εν Άθήναις. Ο κόμης Άλέξανδρος απέβιασε νεώτατος, μόλις 25 ετών εν Ρωσσία, άφησας πολλά έργα, εκ των οποίων καταφαίνεται περιτρώως όποιαν θέσιν θά κατέχει εν τή Φιλολογία διά των έργων αυτου, εν οίς διακρίνεται και τό επιγραφόμενον «Έρως και Γυνή» άφιερωμένον εις την αδελφήν του κόμησαν Ουρανίαν.

Αυτή εν συντόμω η εξέλιξις της μεγάλης και άριστοκρατικής οικογενείας των κομητών Σδρίν, της οποίας ζωσας απόγονος είναι η γνωστή φιλόλογος, συγγραφέας και καλλιτέχης κόμησα Ουρανία Σδρίν Ν. Ζαβιτσιάνο. Την ευγενή δεσποιναν θαυμασίως οικιαγραφεί ο Ιστορικός Καρντοτσι εις την βιογραφίαν της οικογενείας Σδρίν, εις την Galleria Biografica Internazionale di Roma.

Η κόμησα Ουρανία Σδρίν Ζαβιτσιάνο, λέγει ο Ιστορικός Καρντοτσι, ένυμφεθή νεωρατάτην τον Ιατρόν Νικόδημον Ζαβιτσιάνον εκ Κερκίρας, άνδρα σοφόν, φιλόφρονον και αγαθοεργόν. Όταν νύμφη άφίχθη εις Κερκίρα έμεινε έκθαμβοι από του κάλλους της νεαρής κομίσσης, της οποίας η φωτογραφία έλαβε τό βραβεύον της καλλονής εις την έκθεσιν της Ιταλίας. Έάν είναι άληθές ότι η ώραία μορφή είναι

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΣΔΡΙΝ Ν. ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟ

κάτοπτρον της ώραίας ψυχής, αυτό εφαρμόζεται τελείως διά την ώραίαν κόμησαν Ουρανίαν Ζαβιτσιάνο Σδρίν, της οποίας η φωτογραφία λέγει άμέσως πόσον θά είναι εταίοθητος, ώραία και προσφιλής η ψυχή της έπισήμου ταύτης κυρίας. Η κατατομή του προσώπου της ύπενθυμίζει την Ψυχην και την Ήβην, τους δύο άθανάτους τύπους καλλονής της Έλληνικής Μυθολογίας. Η σπανία άνατροφή την οποίαν έλαβεν η κόμησα, τό ύπερήφανον ύφος της, ο άτρόμητος χαρακτήρ και ποιά τις επαναστατικότης εις τάς ιδέας, την καθιστούν ύπεροχον γυναίκα.

Τά φιλανθρωπικά έργα, τά οποία η κόμησα Ουρανία έπιτελει, είναι άναριθμητα. Πολλάκις άνήλθεν επί της σκηνής εις φιλανθρωπικάς έσπερίδας, τότε ίδουσα με την μελφομένη φωνήν της ως γόσσα Σειρήν του όσματος, τότε παίζουσα δραματικά έργα ως τελεία έρασιτέχνης, όχι μόνον διά τους εν Έλλάδι διαφόρους φιλανθρωπικούς σκοπούς, αλλά και ύπερ ξένων, ως διά τους εν Ιταλία και Γαλλία. Είναι πρόεδρος διαφόρων φιλανθρωπικών Συλλόγων. Ότε ο σύζυγος της ιατρός ήτο διεθυντής του Νοσοκομείου και του Όρφανοτροφείου, η κόμησα μετέβαινε καθ' έκάστην εις τό προσκεφάλαιον των άσθενών και των έγκαταλελειμμένων παιδών και έγινε βάλσαμον και παρηγορίαν και θάρρος διά των λογόν αυτής των επαγωγών, δαπανώσα όχι όλίγα εκ του ιδιαιτέρου βαλαντίου της. Πλείστοι ποιητά και ζωγράφοι εξύμνησαν την καλλονήν και τά έργα αυτής (Proseliedi και Όορ, «Poesie ist. I. Doria Sprade») και πολλοί άλλοι. Η λατρεία της κομίσσης δεν είναι μόνον διά την Άγαθοεργίαν, τάς Ωραίας Τέχνας και τά Γράμματα, άλλ' είναι και δεινοτάτη ποδηλάτρια, άμαζός άτρόμητος, τενίστρια, φίλη του sport.

Κατά τους τελευταίους πολέμους έδειχθη άκατάβλητος εν τή ενσκήσει του καθήκοντος και τή φανατική προς την πατριδα άνάτη η κόμησα Ουρανία. Όταν ο άγων ήρχισε, διεκρίθη μεταξύ των πρώτων καταταχθείσα ως νοσοκόμη εν τή Στρατιωτική Νοσοκομείω Κερκίρας. Έπίσης και κατά τον πόλεμον του 1897. Εν τή Νοσοκομείω έτεριποιήθη μετά μεγάλης αυταπαρησίως τραυματίας και έθεωρείτο παρ' αυτών ως άγγελος παρήγορος. Ίδιως η αυταπαρησίς της διεκρίθη εν τή νοσηλεία δύο αξιωματικών Σέρβων οίτινες έπασχον εκ τύφου. Ένανδύνουσε τότε την ζωήν της βαρέως άσθενήσανα. Όχι μόνον έθεωρείτο παρ' αυτών ως άγγελος παρήγορος και σωτήρ, αλλά έθεώρησεν την

ΚΑΙ ΑΛΛΗ.—Αυτή δε η εικόνη που παριστά Γερμανούς στρατιώτας, καλλεργούντας τά χωράφια των, τί σας λέγει; Είναι πολεμισται του μετρώπου, άφρατά, εις τους οποίους έδόθη, κατά την εύθετον έποχήν, άδεια διά νά άργήσουν και νά απείρουν τά χωράφια των.

κόμησαν και ως ιδίκτης των καταγωγής, ως και ο εύρισκόμενος σήμερον κατ' έπιτελείς ηονιτελ βεβαίω.

Τό συγγραφικόν στάδιον της κομίσσης ήρχισεν από τό 1896. Έν των πρώτων έργων της περι του μεγάλου ποιητού Alfieri είναι τό δημοσιευόμενον υπό τό ψευδώνυμον Φράια, ως και εν τή φύλλω της Άκροπόλεως, περι της χειραφετήσεως της γυναίκος. Έχει πολυ έργασθη

και γράφει η κόμησα Ουρανία, ίνα άνυφωθή και αναβιασθή η γυναίκα εις τον βαθμόν εκείνον της οικονομικής, ήθικής και πνευματικής άναπτύξεως, την οποίαν άπαιτεί ο πολιτισμός των χρόνων.

Μετιόφρων δε. «Δεν ύπογράφω τά χειρόγραφα μου, ειπεν εις κάποιον που την ήρώτησε διατί προτιμά τό ψευδώνυμον, διότι όταν εύρίσκωμαι από της βιβλιοθήκης μου και βλέπω την παραγωγήν του

ΕΛΛΕΨΙΣ ΑΝΑΡΘΩΝ.—Είναι αδύνατον νά φαντασθή κανείς τί γίνεται εις την Γερμανίαν, όπου όλοι οι άνδρες, γέροι, νέοι και παιδιά, όλοι οι δυνάμειοι νά φέρουν όπλα, είναι εις τά άπειρα μέτωπα του πολέμου. Μίαν ιδέαν δειν η εικόνη μας αυτή, παριστάω Γερμανίδας, αι όλοιαι έφηραν την σκαπάνην και τό πτόνον και άντακαυστόν τους μαχημένους άνδρας, άσκη και εις τάς χριστιανικάς λαμαίας.

άνθρωπίνου πνεύματος, συλλογίζομαι όχι ό,τι ήξεύρω και τί είμαι, αλλά τί δεν γνωρίζω και τί δεν είμαι.

Συνεργάτης πολλών περιοδικών Έλληνικών και Ιταλικών, έλαβε μέρος εις πολλούς διαγωνισμούς εν Έλλάδι και Ιταλία, η δε άπάντησις της περι «Educazione e i suoi benefizi» εις ώραίαν Ιταλικήν γλώσσαν, έθεωρήθη ως η καλλίτερα άπάντησις όπισ και έβραβεύθη, καθως και εις τόν διαγωνισμόν του περιοδικού «Donna» και εις πολλούς Έλληνικούς τοιούτους. Έκτός των Έλληνικών διαφόρων μεταλλίων, έχει και Ιταλικά διά την φιλανθρωπικήν και φιλολογικήν δράσιν της. Πλείστοι έργα της πρωτότυπα διαφόρων κοινωνικών και φιλολογικών ζητημάτων έδημοσιεύθησαν υπό τό ψευδώνυμον Φράια και πλείστοι μεταφράσεις της εκ διαφόρων γλωσσών. Άλλ' έκείνο με τό οποίον κατήγαγε από σσηνής θριάμβος είναι τό έργον της «Η Ισχύς του μίσους» κατά τά Μανιάτικα έθιμα, δραματικώτατον και πολυ δυνατό, όπερ έπαίχθη πέρυσιν εις τό Κεντρικόν Θέατρον.

Άρχει μία επίσκεψις εν τή μεγάρω της εν Κερκίρα διά νά λάβη τις ιδέαν του τρόπου, καθ' όν μετά του συζύγου της διήρχοντο τάς ώρας των. Είναι τελεία πινακοθήκη. Καί ως ορθώς εν τή «Εστία» έγραψε χρονογράφος τις, περι του «Πώς διήρχετο τάς ώρας της η Κόμησα», όνόμασε τό μέγαρον αυτό «Κατοικίαν των Μουσών και Ναόν του Όλύμπου».

Τά όσα της ποιητικώσεως Αικατερίνης Ραγοσει, θυγατέρος του ήρωος Πέτρου Σδρίν, μετεφέρθησαν εκ Κωνσταντινουπόλεως, όπου εξόριστος μετά του υιού της απέβιασε. Τότε αι Αυστριαί και έφημεριδες έγρασαν και περι της εν Κεφαλληνία οικογενείας di C. Sdrin, ίδιος δε περι της κομίσσης Ουρανίας Σδρίν Ν. Ζαβιτσιάνο, της οποίας όμοι μετά της του κόμητος Pietro Sdrin έδημοσιεύθησαν αι φωτογραφίαι εν τή εικονογραφημένω περιοδική «Illustrirte Zeitung» και του εν Κερκίρα μεγάρου της.

Η «Εικονογραφημένη» λογίζεται εύτυχής διότι, άποφασίσα νά γνωρίση εις την Έλληνικήν Φυλήν τάς μεγάλας οικογενείας, αι όποιαι διεκρίθησαν επί υψίσταις ύπηρεσίας προς την πατριδα, επί αυτοθυσίας και άνδρείας και αι όποιαι άποτελούν την αληθινήν άριστοκρατίαν του Γένους, κατόρθωσαν να συλλέξη ό,τι έχει αείσει διά νά άρχιση ην την ευγενή και ήρωικήν οικογένειαν των Σδρίν.

ΕΙΝΑΙ τόσος ο πλοῦτος τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἄρατου περιβάλλοντος, ὥστε ἐκλήροσε-ται τις πῶς τόσα καί τόσα γεγο-νότα ἀφίνουν ἀδιαφόρος ἐκεί-νους, οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς μορφώ-σεως τῶν, εἶδει πρωτίτως νά ἀσχοληθῶσιν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ὁραίων αὐτῶν μυστηρίων.

Τά ὄνειρα! Τί τὸ συνηθέστε-ρον, καί τί τὸ κοινότερον; Εἶναι ὁμως ἀραγε καί τὸ ἀπλούστερον!

Ἄρκετο εἶναι οἱ ἐπιστήμονες, οἱ ἀσχοληθέντες μὲ τὰ ὄνειρα. Ὁ Ν. Vaschide περιέλαβεν ἐν ἐγ-χειρίδιῳ τὰς κρατούσας περὶ ὄνει-ρων θεωρίας τῶν διατετακτε-μένων ἐπιστημόνων. Ἀτυχῶς, οὐδε-μία ἀπολύτως παρουσιάζεται αὐ-στηματικῆ ἐργασία περὶ τὴν ἔρευναν. Μία ἀτελεύτητος παρ-τάξις θεωριῶν καὶ εἰκασίῶν, τὸ δὲ χειρότερον, ὅτι τὰ πάντα ἐξε-τάζονται μὲ τὸν αἰώνιον φανόν τοῦ ὄρατου κόσμου καὶ διὰ τῶν πέντε δυστηχισμένων ἀισθήσεων τοῦ ζῶντος ἀνθρώπου. Καὶ ἐξ ὧν αὐτῆς τῆς παρατάξεως ἀπέφυγε, ἐφαρμόζομενον, κατὰ τὸ πλεῖστον, δι' ἱατρι-κῶν τύπων, οὐδὲν προκύπτει τὸ οὐσιαστικὸν ἀποτέλεσμα.

Καὶ ὁμως τὰ ὄνειρα, εἰς τὸ πείσμα ὧν τῶν κυκλοφορικῶν καὶ νευροδυναμικῶν θεωριῶν, τῶν ὑποθέσεων συστατικότητος τοῦ νευρῶ-νος, καὶ παρὰ τὰς ὑποκειμενικὰς ἐνδοκοτικὰς ἀμέσους καὶ ἐμμέσους μεθόδους, τὰς ὑπενθυμιζούσας φαρβορίας, φαλάκρας καὶ ὀματιοῦλαιο, γηραιῶν σοφῶν, ἐξακολουθοῦν νά παραμένουν πράγματα θαυμασίου ὄσου καὶ ἀνεξήγητα. Τὸ κυριώτερον γεγονός εἶναι, ὅτι τὰ ὄνειρα εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Τὰ σπουδιώτερα ὁμως, δυνάμεθα νά εἰπωμεν, εἶναι τὰ «προαισθητικά». Ἡ λέξις δὲν χρίζει ἐπεξηγήσεως.

Θά ἀναφέρωμεν σήμερα περιττωσιν προαισθητικῶν ὄνειρον ἐξηκρι-βομένου, καὶ αὐθεντικώτατα μάλιστα, ἀφοῦ περιλαμβάνεται εἰς τὰ Ἄρχαια τῆς Γαλλικῆς Δικαιοσύνης. Ἦρως ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μπεράρ, τότε ἀνώτερος δικαστικὸς λειτουργός.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ κ. Μπεράρ, ἀνακριτὴς ἐν Παρισίῳ, εἶχε περασίως τὴν ἀνάκρισιν σοβαροτάτης ποινικῆς ὑποθέσεως, καί, κατό-πιν ὑπερκοπώσεως, ζητήσεως ἀδειαν, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν μικρὰν λου-τρούλιν Σ. ὅπου ἀναπαύθη, ὄνειρευόμενος ἀκόμη ἐν ἐρηγήσει καὶ ἐν ἕντρῳ πτώματα, αἵματα καὶ ἀγρία δολοφονία.

Καθ' ἑκάστην ὁ κ. Μπεράρ ἔκαμε μακροὺς περιπάτους, μόνος ἀνά μέσον τῶν πανυψηλῶν καὶ πυκνοφυτεμένων κέδρων, ἀπομακρυνόμενος ἐνίοτε πολὺ τῆς μικρᾶς πόλεως. Μίαν τῶν ἡμερῶν, καταληφθεὶς ὑπὸ καιταγίδος καὶ μὴ δυνάμενος νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, λόγῳ τῆς ἐπερχομένης νυκτός, ἠναγκάσθη νά καταφύγῃ εἰς ἄθλιον μικρὸν πανδοχεῖον, εὐοκισμένον εἰς ἔρημον δρόμον καὶ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν «Ἡ συνάντησις τῶν φίλων», ἐξήγησε δὲ νά φάγῃ καὶ εἰ δυνατόν νά κοιμηθῇ. Ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν μοναδικήν, δυσὸδὴ καὶ σκοτεινὴν αἰθυσαν, ὑπὸ τοῦ πανδοχέως, τύπου ἡμίγλου Ἡρακλέους, κίτρινον καὶ ἀπαίσια φυσιογνωμία, καὶ τῆς σύζυγού του, μικρᾶς, βρομερᾶς καὶ ρακενδύτου γυναῖκα μὲ εἰσελθὴ χαρακτηριστικά.

Κατόπιν λιτοτάτου γεύματος, ὁ κ. Μπεράρ ὠδήγηθη ὑπὸ τῶν πανδο-χέων διὰ σκοτεινῶν διαδρόμων εἰς κρεμαστὴν κλιμακα, εἰς τὸ ἀκρον τῆς ὁποίας ὑπῆρχε δωμάτιον ἄθλιον ἀνοθεν ἀκριβῶς τοῦ σταυλοῦ.

Πλήρης ἀνησυχίας, φυσικῆς διὰ τὸ ἐπάγγελμα του, ὁ κ. Μπεράρ ἐξή-τασε τὸ νυκτερινόν του καταφύγιον. Ἐν ᾗ ἦθεν κρεββάτι, δύο χαλὰ καθίσματα, καὶ ἐν τραπέζῳ μὲ λεκανὴν ἀπετέλουν ὅλην τὴν ἐπιτάξιον. Εἰς ἐν μέρος τῶν τοίχων, ὅπισθεν παραπετάσματος, ἀνεκάλυψε θύραν εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχε κλειδί, καὶ ἦτις ἠνοιγετο ἐπὶ σκοτεινῆς ὁπῆς εἰς ἡν κατήχρητο τις διὰ κρεμαστῆς κλιμακῶς. Χάριν προφυλάξεως ἐκλείσε τὴν θύραν τοποθετήσας πρὸ αὐτῆς τὸ τραπέζιον καὶ ἐν κἀπι-σμα, κατεκλιθὴ δὲ, βέβαιος ὅν, ὅτι ὁ ἀποπειρώμενος νά εἰσελθῆ ἐκεῖ-θεν θά ἔκαμε θόρυβον, ὁ ὁποῖος θά τὸν ἐξύπναι. Μετὰ τοιαύτην κοπιώδη ἡμέραν ἀπεκοιμήθη βαθύτατα. Ἀφῆρς ὁμως ἀνεπήδησε, διότι ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ᾠθοῦμενον τὸ τραπέζιον, καὶ διέκρινε φῶς διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ. Ἐμπλεως φόβου ἐφώνασε: «Ποῖος εἶν' ἐκεῖ;» Τίποτε. Σιωπὴ καὶ σκότος πλήρες. Ἀναμφίβολως εἶχεν ὄνειρευθῆ.

Ἐμείνουν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἄπνους καὶ ὑπὸ τὸ κράτος ἀορίστου

ΟΙ ΑΟΡΑΤΟΙ ΚΟΣΜΟΙ: ΟΝΕΙΡΑ ΠΡΟΑΙΣΘΗΤΙΚΑ

τρόμου, τέλος ὁμως ἡ κόπωση ἐνίκησε καὶ ἀπεκοιμήθη ἕπινον πλήρη ἐφαλτῶν. Εἶδε τότε, ἐν ὄνειρῳ, τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειτο. Ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκοι-μάτο ἄνθρωπος. Αὐτοῦ ὁ ἴδιος ἦ ἄλλος; Δὲν ἠδύνατο νά διακρίνῃ. Αἶφνης ἠνοιχτο ἡ κερμασμένη θύρα καὶ εἰσήχθη ὁ πανδο-χέως, κρατῶν μακρὰν μάγαιραν. Εἰς τὸ κατάφλι ἐπέτετο ἡ σύζυγός του, βρομερὰ, καλύ-πτουσα διὰ τὸν μαῦρον δακτύ-λων τῆς φανὸν ἀνημέμενον. Ὁ πανδοχέως ἐπλησίαζε μὲ μεγάλας προφυλάξεις τὴν κλινὴν, καὶ ἐβύ-θιζε τὴν μάγαιραν του εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὑπνώτοντος. Εἶτα ὁ σύζυγος καὶ ἡ σύζυγος φέρον-τες τὸ πτώμα, ὁ μὲν ἐκ τὸν πο-δῶν, ἡ δὲ ἐκ τῆς κεφαλῆς, κατήρ-χοντο τὴν στενὴν κλιμακα. Ἐση-μείωσε τὴν περίργον λεπτομέ-ρειαν, ὅτι ὁ σύζυγος ἐκράτει τὸν φανόν διὰ τὸν ὀδόντων. Ἐστῆσαν ἀποτόμως, περιρροσόμενος ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος. Ὁ ἦλιος τοῦ Αὐγού-στου ἐπλημμύριζε τὸ δωμάτιον, καί, εὐτυχῆς ἐσπευσε νά ἀπομακρυνθῆ τὸν καθηγμένον πανδοχεῖον.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἀνέγνωσεν εἰς ἐφημερίδα εἰδησιν ἔχου-σαν περίπου ὡς ἑξῆς: «Οἱ κάτοικοι τῆς λουτροπόλεως Σ. συνεταιράχθη-σαν ἐκ τῆς αἰφνιδίας καὶ ἀνεξήγητης ἐξαφανίσεως τοῦ κ. Βίκτωρος Ἄρνῳ, δικηγόρου, ὅστις πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν ἀναχωρήσας διὰ μικρὰν ἐκδρομὴν πρὸς τὸ δάσος δὲν ἐπανήλθε. Σχολιάζεται εὐρέως ἡ ἀπίστευ-τος αὕτη ἐξαφάνισις.»

Παραδόξως ἡ σκέψις τοῦ κ. Μπεράρ ἐστράφη εἰς τὸν περίρημον παν-δοχεῖόν του, καίτοι οὐδεὶς ἐγένετο λόγος περὶ αὐτοῦ. Μετὰ τινος ὁμως ἡμέρας ἡ αὕτη ἐφημερίς ἀνήγγελλεν, ὅτι τὰ ἴχνη τοῦ Βίκτωρος Ἄρνῳ ἐρεθίσθησαν ἐν μέρει, καθόσον δύο καρραγωγεῖς τὸν συνήτησαν εἰς τὸ πανδοχεῖον «Ἡ συνάντησις τῶν φίλων», προτιθέμενον νά φάγῃ καὶ νά κοιμηθῆ, ὅτι ὁ πανδοχέως χάζει φήμην ὑπόπτου ἀνθρώπου, ὅτι ἐτή-ρησε σιγὴν ἐπὶ πάσης ἐρωτήσεως κλπ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ οἱ κάτοικοι ὀμιλοῦν καὶ δι' Ἄγγλον τινά, ἐξαφανισθέντα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Ὁ κ. Μπεράρ, ἀκράτητος καὶ κατεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐμμένου ἰδέας ὅτι τὸν τρομερὸν του ὄνειρον εἶχε γίνῃ πραγματικότης, ἐσπευσεν ἐπὶ τόπου. Ἐκεῖ οἱ ἀνακριταί προσεπάθον εἰς μάτην νά διαλευκάνωσι τὸ μυστήριον. Ὁ Μπεράρ ἐπεσκέφθη τὸν συνάδελφόν του, καθ' ἣν σιγῆ-μὴν ἀνεκρίνετο ἡ σύζυγός τοῦ πανδοχέως, καὶ ἐξήγησε τὴν ἀδειαν νά παραστῆ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν. Ἡ ἀνακρινομένη δὲν τὸν ἀνεγνώρισεν. Καὶ διηγήθη ὅτι ὄντως τὴν 24ην Αὐγούστου ταξιδιωτῆς ἔχων τὰ χαρ-ακτηριστικά τοῦ κ. Β. Ἄρνῳ ἦλθε καὶ ἔφαγεν εἰς τὸ πανδοχεῖόν της, δὲν ἔμεινεν ὁμως ἐλλείψει δωμάτιου, διότι τὰ δύο καὶ μόνον δωμάτια κατεῖ-χοντο ὑπὸ δύο καρραγωγέων, οἵτινες εἶχον βεβαίωσει τὸ γεγονός. Ὁ κ. Μπεράρ δὲν ἐκράτηθη:

— Καὶ τὸ τρίτον δωμάτιον; ἠρώτησεν, ἐκεῖνο ποῦ εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὸν σταυλόν;

Ἡ πανδοχέως ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος του, καταστάσα ὄχρροπράσινος. Καὶ ὁ κ. Μπεράρ ἐξηκολούθησεν, ἐνθ' ὁ ἀνακριτὴς εἶχε μείνει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν:

— Ἐμῆλκατε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Ἄρνῳ ἀπὸ τὴν θύραν τὴν κρυ-πτομένην ἀπὸ τὸ παραπέτασμα. Ὁ ἄνδρας σου ἐκατόσους μαχαίρι καὶ σὺ ἕνα φανάρι. Ἐσοκώσαστε τὸν ἄνθρωπον καὶ κατόπιν ἐπιράτε τὸ πτώμα σὺ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ὁ ἄνδρας σου ἀπὸ τὰ πόδια, καὶ κατεβή-κατε ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα, ἐνθ' ὁ ἄνδρας σου ἐκρατοῦσε τὸ φανάρι μὲ τὰ δόντια του.

Ἡ γυνὴ ἠρχισα νά τρέμῃ σὺςσωμος καὶ ἐψέλλισε:

— Ὅποτε τὰ εἶδατε ὅλα;

Ὁ σύζυγος ἀκούσας τὴν ἀφήρησιν ἐκραύησε: «Τὴν ἀρχαίαν! Θά μοῦ τὸ πληρώσῃ». Ἡ ἔρευνα ἀπεκάλυψε τὸ πτώμα τοῦ δολοφονηθέν-τος, καὶ παρ' αὐτὸ ἀνθρώπινα ὀστά. Ἰσως ταῦτα νά ἀνήκον εἰς τὸν ἐξαφανισθέντα πρὸ ἐξαετίας Ἄγγλον περιηγητήν.

Ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρω ἔχομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νά σημειώσωμεν ὅτι ἡ πραγματοποίησις τοῦ προαισθητικῶ ὄνειρου λαμβάνει χώραν μετὰ τρία ὀλόκληρα ἔτη.

Σ. ΣΥΡΜΟΤΟΥΛΟΣ

ΕΓΓΝΟΙΑ ΣΟΥ ΤΩΡΑ!...

— ΔΙΗΓΗΜΑ —

ΗΜΟΥΝ τότε παιδί, ὀκτώ-δέκα τὸ πολὺ χρονῶν. Δὲν θυμοῦμαι πιά τί κακὸν σύμπτωμα εἶχε παρουσιάσῃ ἡ ὑγεία μου κ' ὁ γίαιρός, ποῦ μὲ κῦτταζε, διώριος νά παίρνω καθεμέρα **λιοντοῦρο**. (Ἔτσι λέγανε στὸν τόπο μου τὸ **λιοντοῦρον κάλι**, νομίζω μὲ τὴν ἰταλικὴ λέξι παραφρασιμένη.) Ἐλπετε ὁμως νὰρχίσω ἀπὸ τὴν πῶ μισρὴ δόσικα σιγά-σιγά νά τὴ μεγα-λόνω, ὡς ποῦ νά συνειθίσω τὸ παιδικὸ μου στομάχι. Τὴν πρώτην μέρα, ἕνα **ργάνο** τὴ δεύτερη δύο ἡμέρας τὴν τρίτην τρία καὶ καθεξῆς. Στὰ δέκα πιά θά σταματοῦσα καὶ ἡ θεραπεία θά ἐξακολουθοῦσε ἔτσι ἕνα, δύο, τρεῖς μῆνες, ὅσο ὅλαγε ὁ γίαιρός, ποῦ κάθε τόσο θά μ' ἔβλεπε.

Φασαρία τελοσπάντων κ' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νά γίνετα στὸ σπίτι καθὲ πρωί, θά μ' ἐστεῖναν στὸ Φαρμακεῖο, θάπαιρνα τὸ **λιοντοῦρο** μου κ' ἀπὸ κεῖ θά τραβοῦσα γιὰ τὸ σχολεῖο.

— Μά εἶνε πικρὸ; ρωτοῦσα ἀνίσχυος τὴ μητέρα μου.

— Ἄ, μὰ! σὰ νερό...

Πόσα ἡμέρας παίρνεις σήμερα, παιδί μου; μὲ ρώτησε, βγάζοντας τὸ μπλε βάζο καὶ παίρνοντας μ' ἕνα ἄσπρο κουτάλα λίγο γιαιρικό, γιὰ νά τὸ ρέξῃ στὴ μικροῦλα ζυγαρί.

Θυμήθηκα τὴ χθεσινὴν πικράδα καὶ μούλθε νά πῶ φέμματα: «Τρία!» Ἄλλὰ φοβήθηκα μὴν τὸ καταλάβει καὶ ὀμολόγησα τὴν ἀλήθεια:

— Πέντε!

Ὁ φαρμακοποιὸς ζύγισε προσεκτικὰ τὸ **λιοντοῦρο**, πήγε μιά στιγμὴ μέσα στὸ ἐργαστήρι, ξαναγύρισε μ' ἕνα ποτήρι, ἐξοῖξε στὸ νερὸ τὸ γιαι-ρικό, τὸ ἀνεκάτεψε γιὰ νά λυθῆ καὶ μοῦ τῶδωσε.

Τὸ κατὰπια μὲ γενναίωτη.

Ἄλλὰ, εἴτε γιαιτὶ ὁ φαρμακοποιὸς εἶχε βάλῃ λίγο νερό, — λιγώτερο κ' ἀπὸ χθές — εἴτε γιαιτὶ τὰ πέντε **ργάνα** μποροῦσαν νά πικράνουν καὶ περισσότερο, αἰσθάνθηκα τέτοια πίκρα στὸ στόμα, ποῦ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νά κρατήσω τὸς βροσμούς...

Ὁ φαρμακοποιὸς, ὄρθιος μπροστὰ στὸ μαρμαρένιο τραπέζι, μὲ κῦ-τταζε παραέξανα πῶς ἀπ' τὰ χροσὰ του γυαλιὰ. Τὸν κῦτταζε καὶ ἐγὼ μὲς' στὰ μάτια. Μιά στιγμὴ μοῦ φάνηκε ἄνοις ἐτοιμος νά γελᾶσῃ, (μὰ καὶ βέβαια ποῦ οἱ μορφασομοὶ μου θάταν ἀστείωτατοί!) μὰ σιγμὴν πάλι μοῦ φάνηκε σὰ νά μὲ λυποῦνταν, (μὰ καὶ βέβαια ποῦ εἶνε ἀξιολύτητο ἕνα παιδί δέκα χρονῶν, ὅταν προῖ-προῖ, καταπίνῃ ἕνα τόσο πικρὸ πρᾶγμα!..) Μὲ τὴν ἰδέα λυτῶν πῶς μὲ λυποῦνταν, πῆρα θάρρος καὶ, κρατώντας ὁσο μποροῦσα ἀνοῖχτο τὸ στόμα μου, γιὰ νά μὴ προαισθάνωμαι τὴ γεῦσι, κατάρρα νά τραυλίω:

— Σὰς παρακαλῶ, λίγο νερό...

— Μὴ; ἔκαμε ὁ φαρμακοποιός.

Ὁ βοηθὸς θά μοῦφερνε πρόθυμα. Αὐτὸς ὁμως—ἔ, ἦταν κ' ἄνθρω-πος λιγάκι βαρετός,—συλλογισθήκα νά τάποφῆν. Μὲ κῦτταζε λίγες σιγ-μὲς ἑταστικῶ, σὰ νάθελε νά μὲ μαγνητίσῃ, μὰ μοῦ ὑποβᾶλῃ τὴ θέλησί του, κ' ἔπειτα μ' ἕνα μικρὸ κῆνημα τοῦ κεραλιοῦ πρὸς τὰπάνω, ἐπρόφρασε:

— Ἐγγοια σου τόρα!..

Δὲν τόλμησα βέβαια νά ἐπιμείνω. Ὁ φαρμακοποιὸς ἐκεῖνος, ὁ μεγά-λος, μὲ τῆς σοβαρᾶς μαρμιπέτετες καὶ τὰ χροσὰ γυαλιὰ, ὁσο ὄμορφος κ' ἂν ἦταν, ὁσο οἰκογενειακὸς φίλος, ὁσο συμπαθητικὸς ὁσο, δὲν ἦταν κ' ἄνθρωπος τοῦ χροσίου μου. Ὅσο τὸν ἀγαποῦσα, τόσο καὶ τὸν σεβό-μουν. Ἐτοῖ ἀναγκάσθηκα νά παραδεχθῶ πῶς ἦταν ὁλος διόλου περσιτὸ νά πῶ νερό γιὰ νά μοῦ φύγῃ ἡ πικράδα (ἔγγοια μου τόρα!...) Καὶ τὸν ἀπεχαιρέτησα.

*

Πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

ΜΠΟΥΝΤΟΥΡΑ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Ἡ καλλονή.— Διὰ νά βελτιώσῃ μιά γυναῖκα τὴν καλλονὴν της εἶναι ἀνάγκη νά μάθῃ, πῶς νά ἐπιμελήται τὴν ὑγείαν της καὶ πῶς νά περι-ποιεῖται τὸ δερμα, τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ δόντια της. Φυσικὰ εἶναι ἀδύνατον μὲ κρέμες καὶ μὲ παρῶ-ματα μὲσα νά μεταβιθῇ τὸ φρονικὸν χροῦμα. Δὲν εἶναι ὁμως μικρὸν κέρδος νά κατορθώσῃ μὲ διάφορα ἄλλα καλλονικὰ μὲσα νά ἀπαλύνῃ τὴν ἐπιδερμίδα, νά τονώσῃ καὶ νά λαμυρήνῃ τὰ μαλλιὰ της κλπ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν διατήρη-σιν τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος ἐπ' ἄπειρον, αὐτὸ εἶναι μωρία καὶ νά τὸ φαντάζεται κανεὶς.

Ἡ πραγματικὴ καὶ ἀληθινὴ φιλανθρωπία γνο-ρίζε, ὅτι ὅλη ἡ τεχνικὴ διασκευὴ τῆς καλο-νῆς πρέπει νά περιορίζεται εἰς τὴν λεπτὴν καὶ τὴν ἀθῶαν δεξιότητα. Προτιμώτερον εἶναι νά συγκαλύψῃ κανεὶς τὸ ἐλάττωμά του ἐπιτηδεῖως ὀλίγον, παρὰ νά ζητῇ νά τὸ ἐξάλειψῃ ὀλοτελῶς.

Ἡ ὀφθαλμολογία ποῦ ἐπιζητεῖται μὲ τεχνικὰ μὲσα, ἐπιτρέπεται μόνον εἰς τὰς ἡθσοποῖας.

Διὰ τὴν καλλονὴν τοῦ τραχήλου.— Διὰ νά διατηρηθῇ λευκὸς καὶ ἀσπρόδερμος ὁ τραχὺ-λὸς ἐπιβεχέτετο τὸν κάθε βράδν μὲ τὸ ἑξῆς μίγμα:

Lait d'amandes ameres	120 gr.
Infusion de romarin	200 »
Alcoolat de roses	100 »
Teinture de myrthe	15 »

Διὰ τὸ ἀποχρωματισθῆ τὸ χροῦδι τῶν βροχιῶνων τόσοσιν ὥστε νά μὴ φα-ρνωται ἂ λειπὰι τριχες, περιβάλλετε μερικὰ ὥρας τοῦ βροχιῶνας μὲ ἐπιθε-ματα, βροχόμενα εἰς μίγμα ἐνὸς μέρους και οξυγενέ μὲ 10 ροδοστάγματος.

Διὰ τὰς εὐσώμους κυρίας.— Εἶμαι εὐτυχῆς σήμερον δίδουσα εἰς τὰς φίλας μου Ἀθῶνας, ὅσαι βλέπουν τὸ ὄρατόν των ὄσμα νά λαμβάνῃ διασῶ-σεις, ὅσαι βλέπουν μὲ ἀπελπίσαν νά παχύνουν, νά χάνουν τὴν λεπτὴν καὶ εὐθῆγγαμον οὐλοῦτητα των. Καὶ ἡ κόουρα ποῦ θά σὺστησῃ εἰς τὰς φίλας τῆς «Ἐκπονογραφημένης» εἶναι ἀπλοιστικὴ καὶ σῶμα ἐνκολὸς καὶ ἐπὶ τὰς σημερῶνας συνθήκας τῶν στερήσεων.

Ἰδοῦ ἡ μέθοδος:

Ἀπλοῦστα ἡ θεραπεία αὕτη δύναιτα νά ὀνομασθῇ πορτοκαλλοθεραπεία. Ὁ Γάλλος ἱατρός Richard πιστοποεῖ ὅτι διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἐπέτυχε θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Ὁρβίλει τὴν πρῶτην ἡμέραν τῆς θεραπείας νά ἀρχίσῃ νά ρουφᾷ τὸ ζουμί ἐνὸς πορτοκαλλοῦ, τὴν δευτέραν ἡμέραν δύο πορτοκαλλία, τὴν τρίτην τρία

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξαναπῆγα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ φέρνα μὲ πικραμένο στόμα; Μοῦ πέρασε ἡ πικράδα μόλις βγήκα στὸ δρόμο; Ἦταν μὴ αὐτῇ χειμωνιάτικῃ, σκουτουφλα-σιμένη, ἡ μὰ ἡλιοφωτιστὴ ἀνοιξιάτικῃ;

Δὲν θυμοῦμαι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ! Τὸ μόνο ποῦ θυμοῦμαι, εἶνε αὐτὸ ποῦ

πῶς ἐτελείωσε ἡ θεραπεία μου μὲ τὸ **λιοντοῦρο**; Ἐξακολούθησα νά πηγαῖνω στὸ Φαρμακεῖο πολὺ ἀκόμα καιρό; Δὲν ξανα

ΘΕΑΤΡΟΝ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ - ΚΑΛΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΑΠΟ ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ. — Την 27 Οκτωβρίου το Ωδειον Ἀθηνῶν ἀνοίξε τὴν σάλτα του εἰς μίαν ἀληθινὴν μουσαγωγίαν Τέχνης...

Ἡ Δ'ε Παναῖ μετὸ παῖξιμόν της ἐκράτησε τὴν ἀσφρικτικὰ γεμάτην σάλαν εἰς μίαν κατασκευτικὴν, θρησκευτικὴν ἀληθινὰ, εὐλαβείαν, ἣ ἴσως ἐξέσκα ἐκάστοτε εἰς φρενητικὴν χειροκροτήματα.

Καὶ εἶναι ἡ Δ'ε Παναῖ, ὄχι μόνον νεαροτάτη καὶ διπλωματούχος τοῦ Ωδείου, διορισθεῖσα ἀμέσως μάλιστα εἰς τὸ δῖπλωμά της μαζῆ μετὸ χροσὸν μεταλλίων τοῦ Ἀνδρέου καὶ Ἰργενείας Συγγροῦ κατὰ τὸ 1911, ἀφοῦ προηγουμένως καὶ ὡς τελειοδιδάκτος εἶχε διδάξει ἐν αὐτῷ, διακριθεῖσα εἰς τὸ σύστημα της, καὶ ὄχι μόνον, ἀκόμη, μαθήτρια τοῦ περιφήμου Βασσαγγά-φεν, ἀλλὰ καὶ τοῦ Κονσερβατοῦρ τῶν Παρισιῶν ἀπόφοιτος.

Ὅταν μάλιστα εἶχε μεταβῆ ἐκεῖ καὶ ἐδοκιμάζετο τὴν ἠρώτησιν ὁ πολὺς Κορτώ, ὁ Δευθυντὴς τοῦ Κονσερβατοῦρ:

— Καὶ τί ἤλατε, μικροῦλά μου, νὰ κά-μετε εἰδῶ;

— Νὰ τελειοποιηθῶ ἀπήνησον ἐκείνη.

— Μὰ εἰσθε τελεία ἀπήνησον ὁ Δευθυντὴς.

Ἡ Δ'ε Παναῖ εἶναι θυγάτηρ τοῦ καλοῦ φίλου τῆς «Εἰκονογραφημένης» κ. Β. Παναῖ, ἀνωτάτου ὑπαλλήλου τῆς Ἡλεκτρικῆς Ἑταιρίας, ὃν τὸ Περιοδικὸν συγκαίρει εἰλικρινῶς διὰ τὸ ταλέντο της λατρειῆς του θυγατρὸς.

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ. — Εἰς τὸ θέατρον Μαρτίνας Κοτοπούλης ἐδόθη τὴν 28 Οκτωβρίου «Ὁ Γελωτοποιὸς τοῦ Βασιλέως», ἐπιμετρον δρᾶμα τοῦ κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου εἰς πρᾶξις τέσσαρας. Τὸ ἔργον τοῦ κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου ἔφθασε, ἂν ὁ συγγραφεὺς ἦτο Γάλλος, νὰ τῷ προσπορίσῃ δόξαν καὶ ἔκατομύρια. . . ἀλλὰ ὁ κ. Δημητρακοπούλος εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ γράφῃ τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ Ἑλληνιστί. Βεβαίως «Ὁ Γελωτοποιὸς τοῦ Βασιλέως» εἶναι ἓνα ἀπὸ νὰ ἀρτίωτερα Ἑλληνικὰ ἔργα, ἴσως τὸ πρῶτον. Ὁ ρόλος τοῦ Γελωτοποιοῦ, εἰς τὸν ὅποιον ὁ κ. Μυράτ ἀνεδειχθῆ εἰς τὸν κορυφαίων Ἑλλήνων ἠθοποιῶν, εἶναι ρόλος δυνατὸς καὶ ἀπὸ τὰ χεῖρα τοῦ κυροῦ ἀνεπίδωκ ὡς πῆδαξ ἄριστοῦ νμάτος οἱ ὄρατοι στίχοι τοῦ ποιητοῦ, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομεν μερικῶς:

Ἀπὸ μὲν στυχοῦσθαι τῆς γ' πρᾶξις μετὰ τοῦ Βασιλέως Μαχαίλ (19 ἔπει) καὶ τοῦ Γελωτοποιοῦ του:

Ὁ Βασ. Τώρα, ποῦ ὄπὸ τὰ στέμματα θὰ γίνων ἀπὸ ἓνα, πῆς μου: Θὰ μ' ἀγαπᾷ ὁ λαὸς κ' ἐμένα;

Ὁ Γελ. Τί θέλεις; Ψῆμα νὰ σοῦ πῶ καὶ παραμόδια;

Ὁ Βασ. Ὅχι, γελεῖς! Θέλω τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Γελ. γιὰ τὸ ψῆμα φέρνει στήν καταστροφή.

Ὁ Βασ. Ἀλλὰ τὸ ψῆμα δίνεται στοὺς βασιλεῖς τροφή.

Ὁ Βασ. Θέλω ἀλήθειαν σὸ ἐξῆς: τὸ ψῆμα νὰ τ' ἀφήσῃς!

Ὁ Γελ. Ἐ, ἰταμίαν, Δέσποτα, τῆς πείνας νὰ γρηῃσῃς!

Ὁ Βασ. Ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ ἥλιος ποῦ φωτίζει.

Ὁ Γελ. Ὁ ἥλιος, καὶ μὰ ὁ κόσμος οὐρηθίζει, ὅταν τὸν καὶ ἡ ἀκτίνες του ν' ἀποτραβηθῆ μακριὰ καὶ νὰ γυρῆ πάλι τὴ οἰκίᾳ!

Ὁ Βασ. Λέγε μου τὴν ἀλήθειαν οὐ, κ' ἐγὼ θὰ σ' ἀνταμείρω μὲ θροναυτοῦς.

Ὁ Γελ. Μὲ θροναυτοῦς! Θὰ πρέπῃ νὰ τοὺς κρῖνω γιὰ τὴν ἀντοχὴν σου ἀπὸ τὸν πόλεμον κ' οἱ φτωχοὶ, μὲρα καὶ νύκτα ὄχι γὰρ φόβο στήν ψυχὴ μὴ μοῦ τοὺς κλέψουν. Γιατὶ σὸν κόσμο εἶδὼ πέρα τὴ νύκτα κλέφτει ὁ φτωχὸς κ' οἱ πλοῖοι τὴν ἡμέρα (!) . . .

Ὁ αὐτὸς διὰ τὴν δόξαν: Ἀπὸ τὴ δόξα μακριὰ. Εἶναι θανατοῖο φντό, ἀλλὰ γιὰ ν' αἰσθῆ κ' αὐτὸ θέλει στή οἶκα κοπιὰ!!

Καὶ διὰ τὴν τρέλλαν τὸν ἀνθρώπων: Ἀπὸ τὴν τρέλλα τὴν τρελλὴ δὲν κινδυνεύεις καὶ ποῦ τὴν πῶ τρᾶνὴ καταστροφή τὴν φέρον ἢ τρέλλα ἢ σοφίᾳ!!

Ὁ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ. — Ἀρχισαν ἐνωρίτατα ἐφέτος, φρεσκαρισθέντες καὶ πλουτισθέντες οἱ Κινηματογράφοι τῆς πρωτεύουσας. Τὸ «Ἀτυκόν», τὸ «Σπλεντίν Πατέ», τὸ «Παλλάξ», τὸ «Ἀπολλὸ» καὶ τὸ «Πάνθησον». Μολονότι, λόγῳ τοῦ πολέμου, ταινίαί νῆαι γίνονται ἐλάχιστα, ἐν τούτοις, οἱ Δευθυνταὶ φιλοτιμιότητα προνοήσαντες, ἐξησφάλισαν τὰ ἀριστοτεχνικώτερα ἔργα μὲ τὰς «Βασιλέσσας τῆς θῆνης». Ὁῦτω εἰς τὸ «Σπλεντίν Πατέ» ἐπιγουρήσαντες εἰς τὴν ἀπαράμιλλον ἢ Ἀσπάντο μὲ τὴν «Σκιά» τοῦ Νικοντέμι, καὶ ἡ Μπαρέλλη. Εἰς τὸ «Ἀπολλὸ» ἐγάλασαν κόσμον αἱ ταινίαί τῆς σειρᾶς τῶν Βαμπίρ, καὶ πολλῶν πολεμικῶν ἔργων συγκινητικῶτάτων, καθὼς καὶ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ «Ὀντάου». Εἰς τὸ «Ἀτυκόν» μὲ ἰδικόν του ἡλεκτροφωτισμὸν θριαμβεῖ ἡ Ἀέντα Γκῆς, εἰς τὸ «Παλλάξ» ἡ Ντάνα Καρέν. Ἐπίσης πολὺν κόσμον, ἐκλεκτὸν δὲ, συγκεντρῶνται τὸ «Πάνθησον», εἰς τὸ ὅποιον ἐπίσης προβάλλονται ταινίαί πρώτης γραμμῆς.

Προσεχῶς εἰς τὸ ταλλάρω κᾶποιον ἐκ τῶν ἀνωτέρω Κινηματοθεάτρων θὰ φιγουρήσῃ καὶ ἡ ταινία τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Κινηματογραφικῆς Ἑταιρίας «Asty Films» «Ὁ ἀνήφορος τοῦ Γολγοθᾶ», ἑλληνικὴ καὶ αὐτὴ μὲ Ἀθηναϊκὴν ὑπόθεσιν. Τὸ σεναρίῳ ἐγράφῃ ἀπὸ τὸν Δευθυντὴν αὐτῆς κ. Δημόν Βρατσάνου, ὁ ὅποιος ἔκαμσε καὶ τὴν σκηνοθεσίαν της, ἣ δὲ σκηνοληψία ἀπὸ τὸν τεχνικὸν Δευθυντὴν της κ. Ἰωσήφ Χέππ, τὸν μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι ὀπερατέρ.

Ἡ Δ'ε Παναῖ

Καθηγήτρια τοῦ λειομοιβῶλου ἐν τῷ Ωδειῷ Ἀθηνῶν.

Ἡλεκτροφωτισμὸν θριαμβεῖ ἡ Ἀέντα Γκῆς, εἰς τὸ «Παλλάξ» ἡ Ντάνα Καρέν.

Ἐπίσης πολὺν κόσμον, ἐκλεκτὸν δὲ, συγκεντρῶνται τὸ «Πάνθησον», εἰς τὸ ὅποιον ἐπίσης προβάλλονται ταινίαί πρώτης γραμμῆς.

Προσεχῶς εἰς τὸ ταλλάρω κᾶποιον ἐκ τῶν ἀνωτέρω Κινηματοθεάτρων θὰ φιγουρήσῃ καὶ ἡ ταινία τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Κινηματογραφικῆς Ἑταιρίας «Asty Films» «Ὁ ἀνήφορος τοῦ Γολγοθᾶ», ἑλληνικὴ καὶ αὐτὴ μὲ Ἀθηναϊκὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ σεναρίῳ ἐγράφῃ ἀπὸ τὸν Δευθυντὴν αὐτῆς κ. Δημόν Βρατσάνου, ὁ ὅποιος ἔκαμσε καὶ τὴν σκηνοθεσίαν της, ἣ δὲ σκηνοληψία ἀπὸ τὸν τεχνικὸν Δευθυντὴν της κ. Ἰωσήφ Χέππ, τὸν μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι ὀπερατέρ.

Ἡ Δ'ε Παναῖ

Καθηγήτρια τοῦ λειομοιβῶλου ἐν τῷ Ωδειῷ Ἀθηνῶν.

Ἡλεκτροφωτισμὸν θριαμβεῖ ἡ Ἀέντα Γκῆς, εἰς τὸ «Παλλάξ» ἡ Ντάνα Καρέν.

Ἐπίσης πολὺν κόσμον, ἐκλεκτὸν δὲ, συγκεντρῶνται τὸ «Πάνθησον», εἰς τὸ ὅποιον ἐπίσης προβάλλονται ταινίαί πρώτης γραμμῆς.

Προσεχῶς εἰς τὸ ταλλάρω κᾶποιον ἐκ τῶν ἀνωτέρω Κινηματοθεάτρων θὰ φιγουρήσῃ καὶ ἡ ταινία τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Κινηματογραφικῆς Ἑταιρίας «Asty Films» «Ὁ ἀνήφορος τοῦ Γολγοθᾶ», ἑλληνικὴ καὶ αὐτὴ μὲ Ἀθηναϊκὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ σεναρίῳ ἐγράφῃ ἀπὸ τὸν Δευθυντὴν αὐτῆς κ. Δημόν Βρατσάνου, ὁ ὅποιος ἔκαμσε καὶ τὴν σκηνοθεσίαν της, ἣ δὲ σκηνοληψία ἀπὸ τὸν τεχνικὸν Δευθυντὴν της κ. Ἰωσήφ Χέππ, τὸν μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι ὀπερατέρ.

Ἡ Δ'ε Παναῖ

Καθηγήτρια τοῦ λειομοιβῶλου ἐν τῷ Ωδειῷ Ἀθηνῶν.

Ἡλεκτροφωτισμὸν θριαμβεῖ ἡ Ἀέντα Γκῆς, εἰς τὸ «Παλλάξ» ἡ Ντάνα Καρέν.

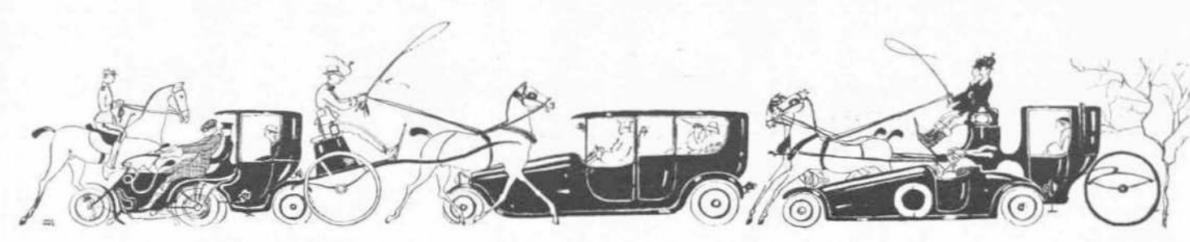
Ἐπίσης πολὺν κόσμον, ἐκλεκτὸν δὲ, συγκεντρῶνται τὸ «Πάνθησον», εἰς τὸ ὅποιον ἐπίσης προβάλλονται ταινίαί πρώτης γραμμῆς.

Προσεχῶς εἰς τὸ ταλλάρω κᾶποιον ἐκ τῶν ἀνωτέρω Κινηματοθεάτρων θὰ φιγουρήσῃ καὶ ἡ ταινία τῆς πρώτης Ἑλληνικῆς Κινηματογραφικῆς Ἑταιρίας «Asty Films» «Ὁ ἀνήφορος τοῦ Γολγοθᾶ», ἑλληνικὴ καὶ αὐτὴ μὲ Ἀθηναϊκὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ σεναρίῳ ἐγράφῃ ἀπὸ τὸν Δευθυντὴν αὐτῆς κ. Δημόν Βρατσάνου, ὁ ὅποιος ἔκαμσε καὶ τὴν σκηνοθεσίαν της, ἣ δὲ σκηνοληψία ἀπὸ τὸν τεχνικὸν Δευθυντὴν της κ. Ἰωσήφ Χέππ, τὸν μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι ὀπερατέρ.

Ἡ Δ'ε Παναῖ

Καθηγήτρια τοῦ λειομοιβῶλου ἐν τῷ Ωδειῷ Ἀθηνῶν.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Μετὰ τὴν στοργὴν τῶν φίλων της ἡ «Εἰκονογραφημένη» κλείει τὸ δέκατον τρίτον ἐκδοτικὸν ἔτος της μετ' ὀλίγον. Τὸ ταῦχος τοῦτο ἔσ' ἀριθ. 156 τοῦ Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ ἐκδοτικοῦ ἔτους, μετὰ τὸ 157ον δὲ ταῦχος τὸ Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ἀρχίζει τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος.

Αἰσθανόμεθα ἐπιτακτικὴν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς καλοὺς καὶ ἀρχαίους φίλους τοῦ Περιοδικοῦ, διὰ τὴν στοργὴν ποὺ ἐπέδειξαν τόσα χρόνια πρὸς αὐτὸ. Ἀλλὰ καὶ παρακαλοῦμεν θερμότερα τοὺς ὑπολειφθέντας περὶ τὰς πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» ὑποχρεώσεις των, ἵνα τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ νὰ λάβουν ὑπ' ἔμφει ποῖας διαπά- νας μετὰ τὴν γύρων κατάστασιν εἰμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀντιμετωπιώμεθα, ὥστε ἀπροσκόπτως καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἀμείωτον πολυτέλειαν νὰ ἐμφανίζε- ται τὸ Περιοδικόν μας, ἐνῶ γύρω μας ἄλλα πίπτουν, καὶ νὰ μὴ ἐμβάσουν τὰ δικαιώματά του, καθὼς οὐκ ἀνάγκη ἐκ τῶν περιστάσεων θὰ μὴς ἐπιβάλλῃ νὰ διακόψωμεν τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου πρὸς πάντα ἀπονον καὶ ἀστοργον.

Δὲν νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπομνήσωμεν πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀποφασῆς μας αὐτῆς, ἦν, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀναπόδραστον ἀνάγκη μὴς ὑπαγορεύει, ὅτι ὅλα γυρῆθησαν, ἀκόμη καὶ τῶν ἐφημερίδων ἡ τιμὴ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν μείωσιν τοῦ σχῆματός των, εἰς τὸ διπλάσιον, ἐνῶ ἡ «Εἰκονογραφημένη» διακρῖται τὴν αὐτὴν συνδρομὴν, τὴν ὅποιαν καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ διατηρήσῃ μ' ἄλλας τὰς ἐκπληξίσεις ποὺ ἔχομεν ἀποφασίσει μὲλις τελειώσει ὁ πόλεμος.

Τὰ ἐμβάσματα δὲν νὰ δευθυνόμενα πάντοτε οὕτω: Κυρίου Α. Βρατσάνου καὶ Κ. Λαδάτου Δευθυντᾶς - Διοκτιῆς τῆς «Εἰκονογραφημένης». Ὁδὸς Λέκα 21 Α, Ἀθήνας.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ἌΛΛΟ

Διὰ τροπολογίας τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, ψηφισθέντος ἐσχάτως, διαρρυθμί- σθη τέλος πάντων καὶ τὸ ἄλυτον ζήτημα τοῦ προνομίου τῆς νήσου τῶν Φαρῶν, οἱ κάτοικοι τῶν ὁποίων, ἀπὸ τῆς δλοκαυτάσεως τῆς νήσου των, διασπαρμένοι τῆδε κακίως τῆς Ἑλλάδος, εἶχον ὑποχρεωθεὶ διὰ λόγου ν' ἀκούουν τὰ καὶ πρὸ τοῦ Ἀγῶνος ἐκλογικῶν δικαιωμάτων των πρὸς ἀνάδειξιν τῶν δῶν «Παραστατῶν» ἡ βουλευτῶν ἐν Ἑρετρίᾳ καὶ οὕτω εἶχε καταντή- σει νὰ ὑπερληρωθῇ ὁ ἐκλογικὸς κατάλογός των ἀπὸ ξένους ἐπιλήλυδας, μὴ Φαριανούς.

Διὰ τῆς τροπολογίας ταύτης ἡ Πολιτεία κάνει ἐπ' εὐκαρίᾳ τῆς ἐπετείου τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Φαρῶν ἓνα ὄρατον ὄραον εἰς τὸ ἠρωϊκὸ νησί. Ἀναγνωρίζει ὡς ἐκλογικὴν περιφέρειαν, προνομοῦσιν, τὰ Φαρά μετὰ τὸ ἐκ ψηφισμάτων τῶν Ἐθνικῶν ἐκλογικῶν δικαιωμάτων νὰ ἐκλογισθῶν δῶν βουλευτῆς, εἰς δὲ τὸν καταρτισθῆσαν ἐκλογικὸν κατάλογόν των δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἐγγραφῶσι καὶ ἐγγραφῶνται: ἐφεξῆς παρὰ μόνον Φαριανὸν ἐκ μητρὸς ἢ πατρὸς.

Καὶ ἐνθυμούμεθα τὴν μίαν ὀπερατοῦσαν τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅταν κά- ποτε ὁ βουλευτὴς Φαρῶν κ. Α. Βρατσάνος τοῦ εἶχε ἀναπτύξει ὄρατον ἰδέαν του περὶ καθέρωσιν μῆς ναυτικῆς ταλῆτῆς ἐν Ἑρετρίᾳ μετὰ μῆς ἀνα- θηματικῆς στήλης εἰς μνήμην τῶν ποσόντων Φαριανῶν κατὰ τὸ 1824.

Ἦτον τότε τὸ 1911 καὶ οὕτω ἰδέα, οὕτω ἐλπίς, ὑπῆρχε περὶ τῶν μετὰ ἔν ἔτος ἀπελευθερωθέντων μερῶν.

— Γιὰ τὰ Φαρά ἀξίζει ἀλήθεια μὴ ταλῆτῃ τέτοιᾳ ἀπήνηται ὁ κ. Βενι- ζέλος. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε φίλτατε ὅτι εἰς τὴν Ἑρετρίαν δὲν ἔχει τὸν τό- πον της; Δὲν μοῦ μιλεῖ στήν ψυχῇ. Ἄς παρήμενος, νὰ πάμε νὰ κᾶμεμα τὴν ταλῆτην καὶ νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν ἄλλως ὄρατον ἐμπνευσίν σας εἰς τὰ ἀληθινὰ Φαρά.

Ὁ κ. Βρατσάνος τὸν ἐκού- ταζε καλὰ-καλὰ εἰς τὰ μάτια. Καὶ ἡ Σπίγξ δὲν προσέθηκε λέξιν.

ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ Ο ΕΛΛΗΝ

Ὁ κ. Γεννάδιος, ὁ ἐν Λον- δίνῳ πρέσβος μας, εἰς ἓνα πρό- λογόν του ποῦ ἐγράφη διὰ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Dowlin «Ὁ ἐν Ἀγγλίᾳ Ἑλληνομίος» μᾶς ἀπο- καλύπτει καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη περιεργότατον, δικαιολογῶν τὸν σκεπτικισμὸν ποὺ ἔχομεν, νὰ θέλωμεν θηλ. ὄλας τὰς ἐρευ- ρέσεις ἰδικᾶς μας, ὅλους τοὺς μεγάλους ἀνδρας τοῦ Κόσμου ἰδικούς μας, καὶ τὸν μὲν ἰδικόν μας.

Μανθάνομεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν κ. Γεννάδιον ὅτι ὁ πρῶτος ἐξε- ρευνητὴς τῆς Ἀγγλίας, ποῦ ἀφῆκε ἀξιοπιστοῦς περιγραφὰς περὶ αὐτῆς, ἦτον Ἑλληὴν καὶ ὀνομάζετο Πυθίας. Ἦτον τολ- μῆρὸς θαλασσοπόρος καὶ εἶχε

πολλὰς ἀστρονομικὰς ἰδίᾳ γνώσεις. Ἐφεκίνησε πρὸ δύο χιλιάδων περίπου ἔτων, ὑπερέβη τὰς Ἡρακλείους Στήλας, διεπλέυσε τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ ἀπε- βδόσθη εἰς τὰς Κασσιτερίδας νήσους. Ἐτοῖ ὀνομάζετο τὸ σημερινὸν Ἦνω- μένον Βασίλειον. Διέτρεψε πῆξῃ δλόκληρον τὴν Βρετανίαν καὶ κατόπιν τὴν Ἰρλανδίαν. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ βουαγιάς ντὲ πλενζῖρ δὲν τὸν ἐφθασε. Διέπλευσε καὶ τὴν Βαλτικὴν, ἀπεβδόσθη εἰς τὰς Νορβηγικὰς ἀκτῆς, διαπεραθῆν εἰς Σίτλαντ καὶ Ὀρκνεῖ καὶ, ὡς διατείνονται τινές, πρὶν ἐπανέβῃ εἰς Μασσα- λίαν ἀπεσκέψθη καὶ τὴν Ἰοκλανδίαν.

Ὁ Στραβὸν ἐμιλεῖ περὶ τοῦ Πυθία, ἀλλὰ τὸν χαρακτηρίζει ὡς ἀπα- ταίωνα. Ἀπὸ τὰς τελευταίας δὲμος ἀνασκαφᾶς ὁ πτωχὸς Πυθίας εὗρηκε τὸ δίκυον του καὶ ἐπέρσε εἰς τὸ Πάνθησον τῶν μεγαλητέρων ἐξερευνητῶν τοῦ Κόσμου.

ΚΡΙΤΙΚΗ - ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη», εἰς τὴν ὑπὸ τῶσαν ἐθνικοῦς δρους ἀρξάμενην Γ' αὐτῆς περιόδου, ἀνήκει εἰς ἓνα ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν φιλολόγων τὴν κριτικὴν καὶ τὴν βιβλιοκρισίαν. Ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης θὰ ἀναφερῶται ἡ-δὲ κρίνεται, ἂν εἶναι ἄξιον κριτικῶς, καὶ μὲλλον, τὸ ὅποιον εἶναι ἄξιον σοβαρᾶς κριτικῆς, ἀποστελλό- μενον εἰς τὴν Γραφεῖα μας.]

«Καινοῦργες Τερταίνες» Φάουτ Γιοφύλλη (Στίχων Ν. Μουσοῦρη). — Ὁ κ. Φώτης Γιοφύλλης εἶναι ἀπὸ τοὺς παλαιούς νεούς. Ἀναγκασμένος νὰ ἐργάζεται σὸ ἀχαρὶ δημοσιογραφικὸν στάδιον, δὲν ἔχει φυσικὰ τὸν ἀπα- τοῦμενον καιρὸ νὰ ἐπιδοθῇ μετὰ ὅλην τὴν ψυχὴν εἰς τὴν Τέχνην, ἐν τούτοις μᾶς ἔδωκε ὡς τώρα δύο τόμους ποιημάτων, τὰ «Ἀρχοντικά» (1913) καὶ τὰ «Συνθέματα» (1916) καὶ ἓνα μεγάλο ποίημα ὁ «Ἀν-Νικόλας» καὶ ὁ «Φτωχὸς Ἀρχοντας» (1914). Τὰ «Ἀρχοντικά» εἰλικρινᾶ ἀπὸ τῶσαν τὴν προσοχὴν τοῦ φιλολογικοῦ κόσμου. Σήμερον μᾶς εἶβει ἓνα νέο τόμο «Και- νοῦργες Τερταίνες». Εἰς τῆς «Τερταίνες» συμπεριλαμβάνονται τὰ ποιήματα «Μόλις αὐτογνωριστικᾶ», «Ἦμνος στὴ Στυρηνίην», «Ὁ Ἀρβητικὸς», «Ὁδὴ σὲ μὴ ἀλκοολικῇ», «Ἐρωτικὸ», «Οἱ ἄνορθογραφεῖς», «Πῶδ' ἄσπερ λαγναῖα», «Ἐσπερίδα», «Κατὰρὰ στοὺς Προγόνους».

Ἡ γλώσσα τοῦ κ. Γιοφύλλης ἔχει ὑπόσθη σχετικὴν ἐπιδρασίαν τοῦ μαλλια- ρισμοῦ καὶ ὅσον δημοτικιστῆς καὶ ἀν εἶναι κανεὶς βρῖσκει κακόχρησ μερικὰς λέξεις ὡς ἀνάδρα, «παρεθῆρι», «χλωροσά». Ἐν τούτοις ὁ κ. Γιοφύλ- λης εἶναι κατὰ τὴν εἰρήνην, ἔχει ρυθμὸν καὶ ἐκφρασον, καὶ ἰδίως ἔχει μὲλ- λον καὶ φωτιὰ τῆς Τέχνης. Οἱ ὄλγοι στίχοι ποῦ δημοσιεύομεν θὰ δώσωσαν ἰδέα τῆς ποιητικῆς τοῦ ἀξία.

ΜΟΛΙΣ ΑΥΤΟΓΝΩΡΙΣΤΗΚΑ

Μόλις αὐτογνωριστικᾶ, χυμένα τῶτες ἀραφα αὐτὴς τῆς ἀγαπημένης οἶαν ἀντίχρησα γίγω γραμματάκια, ὡς τῶτες θύμισος. Φώναζε: «Γιάνει! θὰ μ' ἀγρίστει λείτερον ἰμενα σουθεῖν, ποῦ στὴ μνήμη κοριτσιάκια ποῦ Μοῖρα πλοῖα μ' ἔχει πῶ μοιράνη ποῦ φέρονε κ' ἀγάπες παρσιμένες με χαρισματα μῆρα κ' ἐλλοσημένα!» καὶ παλῆς μὲ καὶ νῆες καὶ μὲ φραμάκια Τὸ παρεθῆρι ἀνοῖγο, λῆοντα: «Ἀμ! γιομάτες ἡ μὲ γλῶσσες πειθαμένες Καὶ τὰ πῆτω στὴ θάλασσα. Μὰ ἔνα-ἔνα, ἡ ἀθάνατες, ποῦ μὲ ἔχινες πεθάνει, «Κ' οὐτε καὶ τῆς ἀγάπης οὐλόδος θάμει!»

«Νεοελληνικὴ Ἐπιθεώρησις». — Ἐξεδόθη τὸ 16 τεῦχος τῆς «Νεο- ελληρικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ καλοῦ περιοδικοῦ τοῦ συμπαθοῦς συναλέ- φου κ. Ἀνδρ. Πουρνάρα μὲ ἀρθρα καὶ μελέτας τῶν κ. Γ. Γεωργιάδου, Γ. Ν. Κοφινᾶ, Μ. Κόρκου καὶ ἄλλων βλῆν ἐκλεκτῶν.

«Ὁ Φιλελληνομίος». Ἐπίσης ἐκυκλοφόρησε ὄρατα μελέτη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἀγγλικοῦ Φιλελληνομίου». Συγγραφεὺς της ὁ γνωστός συνάδελφος κ. Κ. Τριχογλί- δης, ὁ γλαφυρὸς μεταφραστὴς τοῦ «Ἐθνους», ὁ μελετημένος καὶ ἐγκυκλοπαιδικώτατος λό- γις, ὅστις εἰς τὴν ἐμβριθεστά- την μελέτην του μᾶς ἀποκαλύ- πτει πολλὰ ἱστορικὰ ἀγνωστα.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ

Μᾶς εἰπάτε κάτι: Ἐνα γρα- φεῖον ποῦ νὰ ἡμπορῇ κανεὶς νὰ ζητήσῃ μίαν πληροφoρίαν Ἀν ὑπεργράψωσαν, παραδείγμα- τος χάριν, τὰ Διατάγματα τῶν Γυμνασιακῶν μεταβολῶν, ἡ πόσῃν περιουσίαν ἐκληρονομή- σαν ὁ κ. Α. καὶ τέλος πάντων κάθε τι ποῦ κανεὶς δὲν ἡμπο- ρεῖ ἐνῶτες νὰ σᾶς ε

ὅπῃ ἔρχε καὶ παρ' ἡμῖν γραφεῖον πληροφοριῶν, ὅπως ὑπάρχουν ἀπειρα εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Τοιοῦτον γραφεῖον πρὸ εἰκοσιπενταετίας πρῶτος εἶχε ἰδρύσει μέσα εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου ὁ μακαρίτης Σπανδωνῆς, παρῆχε δὲ πᾶσαν πληροφορίαν ἐκ τῶν συνήθων ἀντὶ μιᾶς δεκάρας. Ἀλλὰ δὲν ἦτον ἀκόμη καιρὸς φαίνεται καὶ ἔπρεπε μετ' ὀλίγον. Λοιπὸν τὴν ἔκτασιν τοῦ Κράτους, μετὰ τὴν ἀξίωσιν τοῦ πληθυσμοῦ, μετὰ τὴν πολυτέλειαν τῶν Δημοσίων ὑπηρεσιῶν ἕνα τέτοιο γραφεῖον εἶναι ἀπαραίτητον καὶ τὸ κενὸν ἔρχεται νὰ τὸ πληρῶσῃ ὁ συνάδελφος κ. Θεόδ. Μεντζελόπουλος, ὁ γνωστός ρεπόρτερ, μετὰ ἰδίαν ἐγκατάστασιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λεωφόρου 48, ὅπου ταχυδρομικῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ζητήσῃ οἰανδήποτε πληροφορίαν. Διὰ τὰς ἐπαρχίας ἰδίᾳ κατανατᾶ πολῦτιμον τὸ γραφεῖον αὐτό.

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΔΗΜΑΡΑΣ

Μετὰ τὸν ἄγριον τορπιλλισμόν τοῦ Ἰταλικοῦ «Cita di Bari» ἡ Ἑλληνικὴ Πατρις ἔχασε καὶ ἕνα πρόμαχον τῶν δικαίων καὶ συμφερόντων τῆς, τὸν Κ. Δημαρᾶν, Πρόεδρον Ὑπουργῶν καὶ Γεν. Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος ἐν Σμύρνῃ.

Ὁ Δημαρᾶς ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ κατὰ τὸ ἔτος 1863, ὡς τοῦ ἐκεῖ ἀκμάσαντος μεγαλεμπόρου Ἰωάννου Δημαρᾶ καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀρχαίου ἐν Ναυπλίῳ δικηγόρου Παναγ. Φαρμακοπούλου, ἀκολουθῶν δὲ τὴν παρά τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ του, ἀειμνήστου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Νικολ. Ι. Δημαρᾶ, χαραχθεῖσαν ὁδὸν ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ κοινωνίᾳ, μετὰ λαμπρὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς καὶ πανεπιστημιακὰς σπουδὰς καὶ ἐπιτυχεῖς διδασκ. ἐξετάσεις, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δικαστικὸν στάδιον, ὡς πρωτοδίκης, διορισθεὶς κατ' ἀρχὰς ἐν Τριπόλει τὸν Μάρτιον 1888. Ταχέως ἐκτιμηθεὶς διὰ τὴν τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν γενικὴν αὐτοῦ μόρφωσιν, διορίσθη τῇ 1891 πρέσβρος δικαστῆς ἐν Σμύρνῃ, ἐκεῖθεν δὲ μετετέθη ἐν ἔτει 1896 εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἕνεκα παρέμεινε πλήρη ἐνεσταντία, προεδρεύων τοῦ ἐκεῖ Προξενικοῦ Δικαστηρίου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ι. ΔΗΜΑΡΑΣ
Πρόεδρος Ὑπουργῶν
Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Σμύρνῃ.

δέρνῃσι, ἀμείβουσα τὴν ἐν τούτῳ λίαν ἐπιτυχῇ ὁρᾶσιν τοῦ Κωνστ. Δημαρᾶ, προήγαγεν αὐτὸν κατ' Ἰούνιον 1910 εἰς Γενικὸν Πρόξενον Ἰωαννίνων, μετὰ διετῆ δ' αὐτότι ὑπηρεσίαν τὸν μετέθεσεν εἰς Ἀδριανούπολιν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου τοῦ 1912 διηγήθη ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τινα χρόνον τὸ Β' Πολιτικὸν Τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ἀμα δὲ τῇ καταλήψει τῆς Θεσσαλονικῆς προσελήφθη παρά τοῦ κ. Κ. Ρακτιδᾶν, Ὑπουργοῦ καὶ πρώτου Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας, ὡς διευθυντῆς τῶν Γραφείων τῆς ἀρτισυστάτου Ἑλληνικῆς Διοικήσεως.

Κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1912 ἀπέτελεσε μέλος τῆς ὑπὸ τὸν Πρωθυπουργὸν κ. Βενιζέλον ἀντιπροσωπείας τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν συνδιάσκεψιν καὶ τὴν ὑπογραφήν τῆς εἰρήνης. Κατὰ τὸ 1913 καὶ πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Βουλγαρικοῦ πολέμου διορίσθη παρά τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὡς ἀντιπρόσωπός τῆς κατὰ τῇ συσταθείσῃ ἐν Θεσσαλονικίῳ ἐπιτροπῇ πρὸς διευθέτησιν τῶν μετὰ τῆς Βουλγαρίας διαφορῶν.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων ἐποποθετήθη κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1914 ἐν Κωνσταντινουπόλει ὡς Διευθυντῆς τοῦ Προξενικοῦ Γραφείου τῆς Πρεσβείας, τὸ θέρος δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀπονειμηθέντος αὐτῷ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Προσέδρου Ὑπουργοῦ, ἀπεστάλη εἰς Σμύρνην, ὡς πρῶτος τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωπος κατὰ τῇ μικτῇ Ἐπιτροπῇ, τῇ συσταθείσῃ διὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν καὶ περιουσιῶν τῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα προσφυγόντων Ὀμογενῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς Νέας Ἑλλάδος μεταναστευσάντων Μωαμεθανῶν.

Διαλυθείσης τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ὁ Κ. Δημαρᾶς παρέμεινε Γενικὸς Πρόξενος μέχρι τῆς διακοπῆς τῶν διπλωματικῶν σχέσεων καὶ μετὰ τὰς γνωστὰς δυσχερεῖας τὰς παρεμβληθείσας ὑπὸ τῶν Τούρκων διὰ τὴν ἀναχώρησιν του, ἐπανερχόμενος ἐνταῦθα εὔρε τραγικὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ τορπιλλισθέντος Ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου τὴν 23 Σεπτεμβρίου 1917.

Εἰς ἀπλοῦν βιογραφικὸν σημεῖωμα δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν νὰ περιληφθῇ ἡ μακρὰ καὶ πολῦτιμος ὁρᾶσις ὑπαλλήλου, οἷος ὁ ἀειμνήστου Κωνστ. Δημαρᾶς, ἐπὶ τρακονταετίαν ὄλην εὐδοκιμώτατα ὑπηρετήσαντος τὴν Πατρίδα του εἰς κατ' ἐξοχὴν λεπτάς καὶ σπουδαίας θέσεις καὶ σχέδον πάντοτε ὑπὸ τὰς δυσχερεστάτας τῶν περιστάσεων. Κατὰ τὸν χρόνον ἰδίως τῆς ἐν Μοναστηρίῳ καὶ Ἀδριανουπόλει ὑπηρεσίας του, ὅτε εἶχαν ἐνταθῆ οἱ διωγμοὶ τοῦ ὁμογενοῦς ἐκεῖ στοιχείου κατὰ τῶν Βουλγάρων, οὐ μόνον σθεναρῶς προήσπισεν αὐτό, ἀλλὰ καὶ μετὰ περισσῆς δεξιότητος καὶ συνέσεως διαχειριζόμενος τὰ ἀνακύπτοντα παντοδαπὰ ζητήματα εἶχεν ἐφεκλύσει τὴν ἰδιαίτην προσωπικὴν ἐκτίμησιν τοῦ τότε Διοικητοῦ Μακεδονίας Χιλμὴ πασᾶ καὶ κατώρθωσε νὰ προσφέρῃ σημαντικώτατας ὑπηρεσίας εἰς τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα, νὰ ἐνισχύσῃ καὶ διατηρήσῃ αὐτὸν ζωηρὸν καὶ ἀκμαῖον μετὰ λίαν εὐαρέστων ἀποτελεσμάτων.

Καὶ ἡ ἐν Σμύρνῃ ὑπηρεσία αὐτοῦ συνέπεσε πάλιν μετὰ τὸν ἀπηνῆ διωγμὸν τῶν Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐπισημοῦ Τουρκίας, κατὰ προδιαγεγραμμένον Γερμανικὸν σχέδιον, διωγμὸν ὅστις ἀρξάμενος τὴν ἐπιπέσσαν τῆς λήξεως τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου, ἐτι ὀξύτερος καὶ συστηματικώτερος ἀπέβη μετὰ τὴν ἐκρήξιν τοῦ Ἑθνωπαϊκοῦ πολέμου καὶ ἀνένδοτος ἐξακολουθεῖ ἐτι καὶ νῦν.

Ὀλόκληρος ὁ χρόνος τῆς τελευταίας ἐν Σμύρνῃ ὑπηρεσίας τοῦ Κ. Δημαρᾶ, ἦτο διαρκῆς καὶ ἀχάριστος ἀγὼν πρὸς προστασίαν τῶν καταδυναστευομένων ὁμογενῶν ἡμῶν, συνάμα δὲ καὶ πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πενομένης πλειονότητος αὐτῶν. Εἰς τὸ φιλόδηρον τοῦτο ἔργον εἶχε βοηθῶν πολῦτιμον καὶ τὴν ἀφρωσιμένην σύζυγόν του, ἧτις τὸν ἠκολούθησε καὶ εἰς τὸν ὕγρον ἐν τῇ θαλάσῃ τάφον. Οὐδέποτε οἱ Ἕλληνες τῆς Σμύρνης καὶ οἱ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν πόλιν ταύτην καταφυγόντες θά λησμονήσωσι τὴν πατρικὴν ὑπὲρ αὐτῶν μέριμναν τοῦ ζεύγους Δημαρᾶ.

Ἡ ὄλη ἐν γένει πατριωτικὴ ἐργασία τοῦ Κωνστ. Δημαρᾶ ἐν τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν ἀνατεθειμένων αὐτῷ ἔθν. συμφερόντων κατέχει τιμητικώτατην διὰ τὴν μνήμην αὐτοῦ θέσιν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἱστορίᾳ τῶν τελευταίων χρόνων καὶ ἀποτελεῖ ἀληθῶς ζῆμιαν ἀνυπολόγιστον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν ἢ πρόωρος ἀπώλεια τοιοῦτου διακεκριμένου ὑπαλλήλου.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΡΑΦΑΗΛ
Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱεροσολύμοις.

ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΡΑΦΑΗΛ

Μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς φρικαλέας τραγωδίας τοῦ προσφάτου τορπιλλισμοῦ παρά τὴν Κέρκυραν τοῦ Ἰταλικοῦ τῆς γραμμῆς «Cita di Bari», συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ **Μιλτιάδης Ραφαῆλ**, Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἱεροσολύμοις, οὗτινος τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν.

Ἀπὸ νεαρῶτάτης ἡλικίας ἀκόλουθος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, προήχθη ταχέως διὰ τῆς ἀξίας του μέχρι τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ τῆς προξενικῆς ἱεραρχίας, ἦν κατέλιπε νῦν ἐν τῇ ἀκμῇ ἀκόμη τῆς δράσεώς του, μόλις συμπληρώσας τὸ 55ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ὑπηρετήσας εἰς τὰ σπουδαιότερα κέντρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐν Θεσσαλονικίῳ, Σέρραϊς, Σκοπεῖοις, Πύργῳ, Γαλατζίῳ, Σουλινᾷ, Ρουχτοσουκίῳ, Ταϊγανίῳ, Χίῳ, Ρόδῳ καὶ ἐπὶ τριετίαν ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ὑπὸ περιστάσεις λίαν δυσχερεῖς, ἐξεπλήρωσε πανταχοῦ εὐόρκως τὸ καθήκον του ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐπροσπάτεσε τὰ ἔθνικα συμφέροντα μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως, οὐδαμῶς προκαλέσας παράπονον καὶ ἀποκομίσας τὰς εὐαρεσκείας ὄλων τῶν Ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων, ὅς ἂν ὑπηρετήσῃ, τιμηθεὶς δὲ πρὸ πενταετίας διὰ τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Ὁ Μιλτιάδης Ραφαῆλ διεκρίνετο διὰ τὴν προσήθειαν καὶ μεγαλιότητα τοῦ χαρακτῆρός του, τὴν διπλωματικὴν λεπτότητα καὶ τὴν γλωσσομαθειάν του, ἦτο δὲ αὐστηρὸς τοῦ καθήκοντος τηρητῆς καὶ ἀξιοπρεπέης, ἀληθῆς «κύριος», ἐκλύσας εἰς ὅλα τὰ κέντρα τῆς δράσεώς του τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἀγάπην, τὴν λατρείαν μᾶλλον, τῶν Ἑλλήνων, ὅς ἐπροσπάτεσε, καὶ τὰς συμπαθείας τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ξένων συναδέλφων του, μεθ' ὧν διετήρει πάντοτε τὰς ἀρίστους συναδελφικὰς σχέσεις. Ἡ πρόωρος καὶ τόσον τραγικὴ ἀπώλεια τοῦ ἀρίστου τοιοῦτου δημοσίου λειτουργοῦ εἶναι ὁμολογουμένως μεγάλη στέργησις διὰ τὴν διπλωματικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τόπου μας.

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΤΥΠΟΙ: ΦΙΝΟΠΟΡΙΝΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΓΟΡΓΑ... ΓΟΡΓΑ...

*Γοργά... γοργά κυλᾷ τοῦ βίου ὁ τροχός,
διαβαίνει σύντομα ὁ χρόνος·
γεροντὴ περὶ γοργόρα ὁ φτωχός,
βαθύτερος ρυτίδες τοῦ χαράζει ὁ πόνος,
Γεννέσαι, κ' ἀρχίζεις ἀμέσως ἡ φθορά,
ἀπ' τῇ ζωῇ γελέσαι, καὶ οὐ μ' αὐτῇ γελᾷς·
περοντὴ ὁ βίος σπάνια με χαρά,
κ' ἀδιάκοπα ἔστον τάφος... γοργά-γοργά κυλᾷ !...*